

HEJMDAL

GENNEM ET HALVT AARHUNDREDE

VED
KNUD TH. FOGH.

UDGIVET AF HEJMDAL OG
RIPENSER-SAMFUNDET 1915.

Jubilæumsskrift
1915

HEJMDAL

GENNEM ET HALVT AARHUNDREDE

VED
KNUD TH. FOGH.

UDGIVET AF HEJMDAL OG
RIPENSER-SAMFUNDET 1915.

HEJMDAL

GENNEM ET HALVT AARHUNDREDE

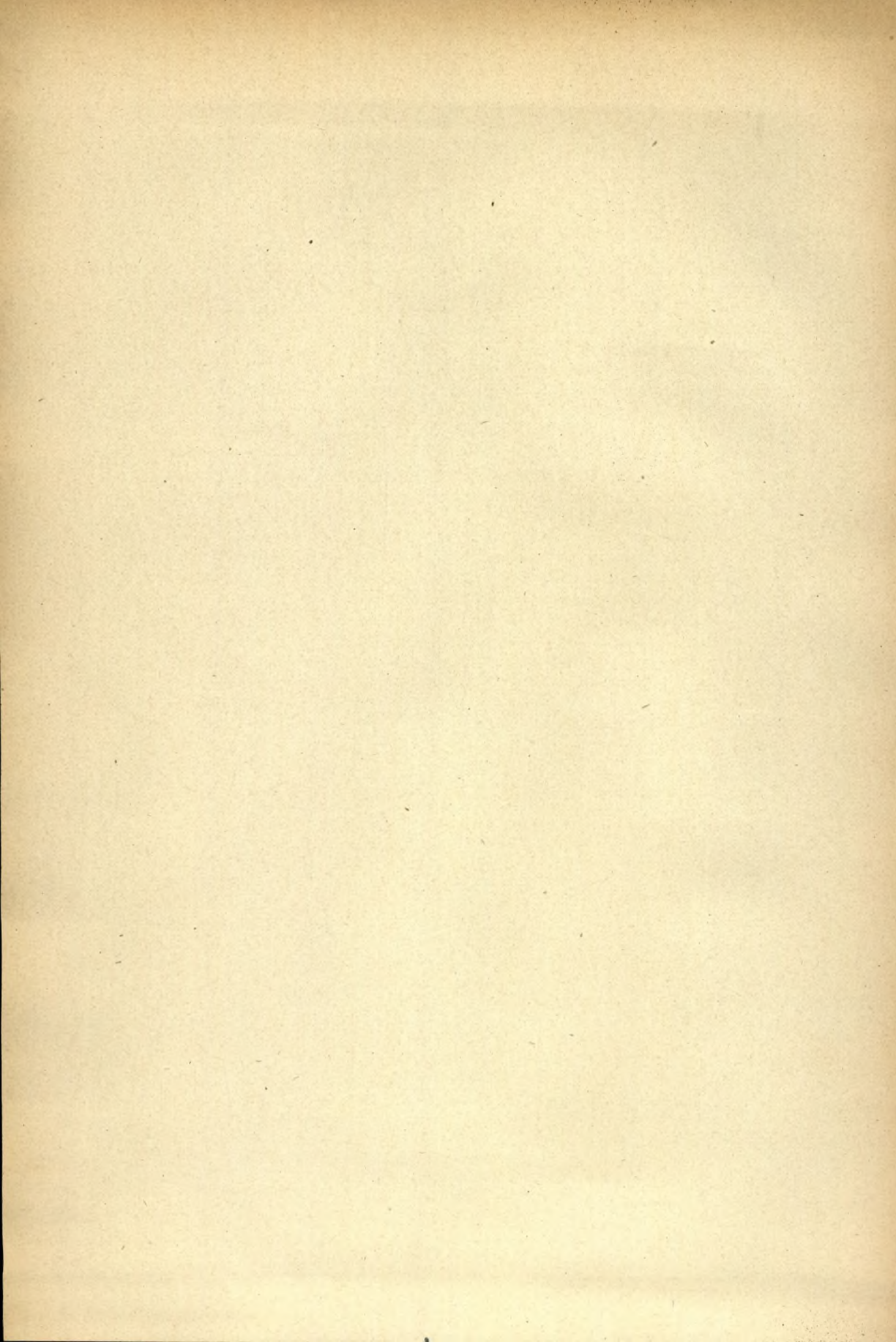
VED

KNUD TH. FOGH

UDGIVET AF HEJMDAL OG
RIPENSER-SAMFUNDET 1915

KØBENHAVN
EGMONT H. PETERSENS KGL. HOF-BOGTRYKKERI
1915

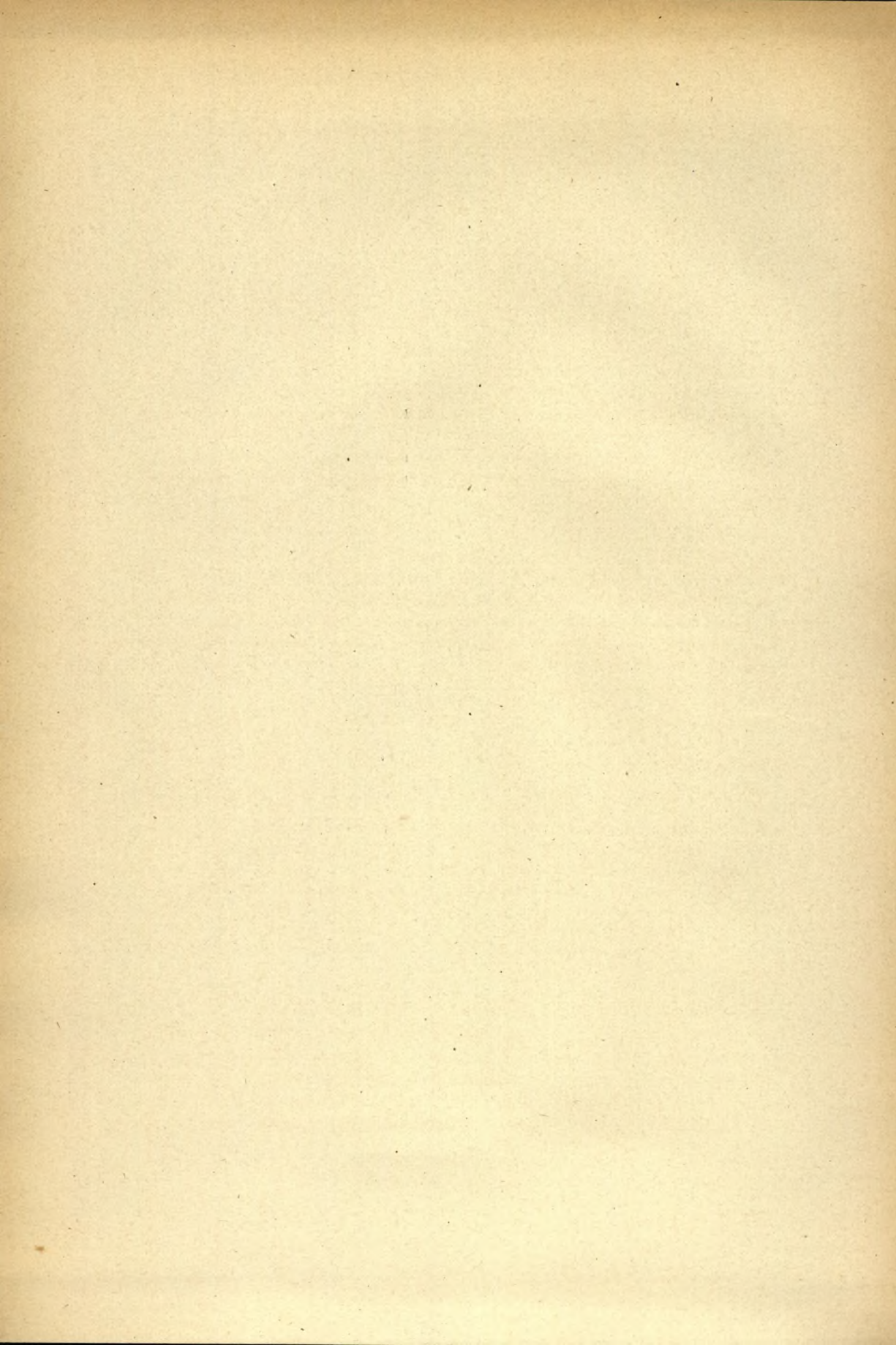

Denne Bog udgives som Festskrift i Anledning af Gymnasieforeningen Hejmdals 50 Aars Jubilæum af Hejmdal og Ripenser-Samfundet i Forening. Til Hjælp til Udgifterne ved Trykningen har vi modtaget vægtige Bidrag fra de gamle Hejmdalister: fhv. Stationsbestyrer Kolvig, Borgmester Andersen, Pastor P. N. Petersen, Pastor Winding, Pastor Engberg, Provst Sørensen, Oberst Lund, Pastor Ohrt, Pastor O. Rosenstand, Redaktør Bartholin, Dr. phil. Gram, Dr. phil. Blinkenberg, Apotheker Kinch, Herredsfoged Krarup, Højesteretsassessor Petersen, Overlæge Dircks, Dr. Brammer, Overretssagfører Ottosen, Politifuldmægtig Buch, Kredslæge Bjerrum, Generalkonsul Bøggild, cand. mag. et theol. Balslev, Politiinspektør Madsen, Direktør Yding, cand. theol. P. P. Jørgensen, Overlæge Friis, cand. pharm. Friis og Overretssagførererne Paulsen og Juhl; fra Medlem af »Euterpe« Belysningsdirektør Windfeld-Hansen og Medlemmer af »Discipelforeningen« Professor Warming og fhv. Stiftsprovst Pedersen samt fra følgende Ripensere, der ikke har været Medlemmer af nogen af Foreningerne, og hvis Bidrag vi derfor er særlig taknemmelige for: Proprietær N. Nyholm, Konsul D. Lauritsen, Fabrikant A. Windfeld-Hansen og Ingeniør Joachim Andersen.

Dem alle bringer vi her vor bedste Tak for den store Interesse, de har vist deres Skole og vor Forening, desuden takker vi de Herrer Rektor Nielsen, Ribe, Dr. phil. Kinch, Dr. phil. Lindbæk, Politifuldmægtig Buch og Redaktionssekretær Dethlefsen, der paa forskellig Vis har staaet os bi med Raad og Daad, samt Kunstmalerinde, Fru Helvig Kinch og Arkitekterne E. Dyggve og H. Peters, som elskværdigt har overladt os nogle smukke Tegninger til Bogen.

Paa Hejmdals og Ripenser-Samfundets Vegne:

A. S. Jensen. S. Norrild. A. G. Rasmussen. G. K. Hagen.
J. H. Pedersen. K. Th. Fogh. K. H. Rosenstand.

FORORD

Jeg har talt adskillige Gange paa Knapperne, før jeg bestemte mig for at sige Ja til Gymnasieforeningen Hejmdals Anmodning om at skrive dens Historie gennem de forløbne 50 Aar, og nu, da den foreligger færdig, ser jeg godt selv visse Mangler derved; disse skyldes i væsentlig Grad tidligere Arkivarers Upaapasselighed, idet ikke blot flere Love og Protokoller — deriblandt de vigtigste, de seks første — savnes, men endogsaa et Værk om Foreningens 25 aarige Levned, udarbejdet af dygtige Medlemmer, deriblandt en Kapacitet som den nuværende Historiker Dr. phil. Johs. Lindbæk. Det har naturligvis vanskeliggjort mig Arbejdet i ikke ringe Grad, og jeg har maattet bygge op helt fra Grunden.

Som Kilder har jeg anvendt:

Hejmdals Protokoller: ²¹/₁₁ 1868—¹⁶/₁₂ 99 og ⁷/₁₀ 1905—Dato. — Hejmdals Love af ¹⁴/₁₀ 1865 med Revisionerne af ²⁰/₁₁ 68, ²⁸/₁ 75, ⁵/₂ 76, ³/₉ 84, ⁹/₁₀ 85, ⁷/₉ 89, ¹⁰/₉ 1910 ²⁸/₁₁ 14. — Ribe Katedralskoles Indbydelsesskrifter 1902—15 og deraf især V. Bloch og N. E. Øllgaard: »Personalhistoriske Oplysninger om de af R. K. i det 19. Aarhundrede dimitterede Studenter« og C. Amorsen og N. E. Øllgaard »Personalhistoriske Oplysninger om de fra R. K. med IV Klases Hovedeksamen, Realeksamen af højere og lavere Grad samt almindelig Forberedelseseksamen udgaaede Elever.« — Ripenser-Samfundets Arkiv og Medlemsliste. — Universitetets Immatrikulationsfortegnelse. — Kraks Vejviser og Blaa Bog. — Statskalenderen. — Teologisk Stat. — Juridisk og Statsvidenskabelig Stat. — Nordens Ungdom. — Studium. — Vilhelm Bang: Latinskoleliv og Studenterliv. — Enkelte Avisnotitser fra ældre og nyere Tid. — Samt Korrespondancer og Samtaler med talrige Hejmdalister af forskellige Aar-gange.

Alle, der har været mig behjælpelige, bringes her en Tak!

Stridende Parter har der altid været og vil der forhaabentlig stedse findes i Hejmdal, thi Strid betyder Liv, og Liv er en Fornødenhed for en saadan Forening, men desværre er og kan der kun være yderst lidt Variation deri; bag de tætte Tobaksskyer skimtes Aar efter Aar de samme Diskussioner, Sold og glødende Elskovsdigte — Milepælene er faa, følgelig bliver Navne

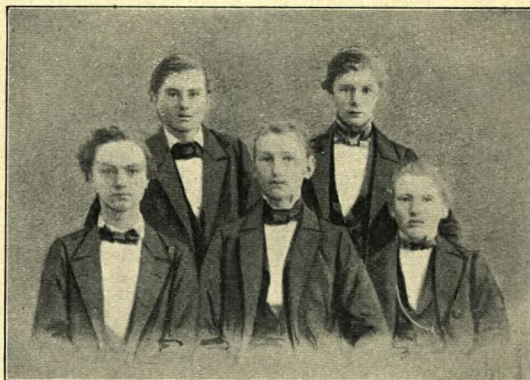
og Personskildringer det, der fylder mest paa de følgende Sider, og for en stakkels Historieskriver er det ikke let at skelne smaa private Hip fra retsfærdig Kritik, naar de mangeartede Referater, der omfatter lige fra 4 Linier, skrevet af O. Rosenstand (Sognepræst, V. Vedsted) for 2 Møder i Januar 1877, og op til 20 à 30 Sider, stadig skrives af forskellige, som maaske har et lille Horn i Siden paa en eller anden af sine Kammerater.

Derfor bør det undskyldes, hvis jeg har givet en for meget af det gode og en anden for lidt. »Skyd ikke paa Pianisten, han gør det saa godt han kan!« Jeg har efter bedste Evne søgt at skildre nøgternt og dele Sol og Vind lige.

København i 1915.

Knud Th. Fogh.

HEJMDALS FORLØBERE

Eug. Warming. P. J. Pedersen.
R. R. Nielsen. L. E. L. Tobiesen. J. Th. Fabricius.

U
TVIVLSOMT har der blandt Peblingene i Middelalderen og i salig Hol-
bergs Dage existeret smaa Diskussionsklubber med ripensiske Erasmi
Montani. Dette kan selvfølgelig ikke nu konstateres; først fra c. 1853 har
vi nogen positiv Viden. Da fandtes der en saadan Forening for vordende
Theologer, stiftet af Brødrene L. N. Balslev (stud. theol., † 1861) og I. E.
Balslev (Sognepræst til Engom, † 1878), og med sit eget beskedne Blad.
Fra denne udviklede sig hurtigt »Ribe Discipelforening«, hvis Formaal var
at samle de bedste Kammerater i VII (A + B) og VI Klasse. Ret eksklusiv
og hemmelighedsfuld har den været, da Embedsmænds- og Lærersøn-
ner eller Elever, der logerede hos Lærere, ikke værdigedes Medlemsret. Det
var f. Ex. Grunden til, at hverken V. C. Schousboe (Biskop, Aalborg, †
1900) eller R. R. Nielsen (Klosterlæge, Vemmetofte, † 1897) optoges. Af
de første Medlemmer kan nævnes V. C. Ramsing (Adjunkt, Ribe, † 1882)
og Digteren af »Ribes Pris«, P. G. Müller († i Chicago 1875), der til et af
de halvårlige Sold paa »Puggaardsminde« skrev en berømmelig Vise om
Mormonernes Besøg i Ribe (vistnok 1854—55) og ved en anden Lejlighed
en om Sømanden, der efter sin Hjemkomst fra de varme Lande brækkede
en levende Slange op i Sønderho.

Møderne holdtes hver Lørdag Aften skiftevis hos Deltagerne, bl. a.

i 1857—59 paa Eug. Warmings (Prof. Dr. phil.*) og P. J. Pedersens (fhv. Stiftsprovst) Fælleshybel hos Købmand Pontoppidan i Sønderportsgade. Foreningens Organ, der bar det skønne Navn »Skolens Satyr«, og som P. J. Pedersen en Tid var Redaktør af, indeholdt prosaiske Opsatser og enkelte Poemer, gennemgaaende af satirisk Art, og oftest var det Skoleforhold og Lærerne, det gik ud over, ogsaa Lyrik kunde forekomme, f. Ex. »En Drøm« af Redaktøren selv, der endog som Dramatiker begik 3 Akter af en komisk »Tragedie«, hvorpaa dog Enden manglede. Ligeledes præsterede I. Th. Fabricius (cand. jur., † 1885), C. L. Terkelsen (Translatør i London, † 1898) og L. E. L. Tobiesen (Provst, Flemløse) ikke ganske uefne Ting.

Foredrag og Diskussioner af alvorlig Art faldt for, men det var sjældent.

I det store og hele var det en god Forening, men Arvtagerne stod ikke Maal med Forgængerne. Bladet bundede ud i Latterliggørelser, og en ga- loperende Svindsot gjorde det af med Discipelforeningen i Aaret 1861.

Blandt dens øvrige Medlemmer maa endnu nævnes:

C. Nicolaj Hansen (Adjunkt, Kolding, † 1909), J. E. Wraae (entl. Adjunkt, † i Vamdrup 1912), H. V. Arntz (fhv. Distriktslæge), H. V. Teisen (Provst, Aakirkeby, † 1878), C. H. Campen (cand. theol., † 1865), Johs. M. Krag (Læge, Helsingør, † 1914), og C. H. E. Jacobi (Stiftsprovst, Aalborg, † 1914).

I. Windfeld-Hansen.

I 1862—63 voksede et nyt Skud frem, »Euterpe«, med Ib Windfeld-Hansen (Belysningsdirektør) og J. A. M. Bergh (Læge, Løgstør, † 1914), som ledende Kræfter. Der udkom ikke mindre end to Aviser, »Xantippe« og »Satyrikeren«, hver forsynet med sit Titeltavle, trykt med Bogsværte og udskaaet af et Stykke Tavleskifer af H. Lundsteen (Ingeniør, Driftsbestyrer paa Skagensbanen, † 1897). Indholdet handlede mest om Lærerne og Byens Originaler, meget højt stiledes der ikke i Artiklerne, og det betydningsfulde var da ogsaa Sammenkomsterne, der bidrog til at styrke det gode kammeratlige Forhold. Festlighederne holdtes hos Backhaus (for laaset Dør) og paa »Puggaardsminde« (med udstillede Vagtposter og sikret Retræte ad Kegelbanen). Forholdsregler var nødvendige, thi »det forbydes Disciplene at gaa paa Værtshus og andre offentlige Steder.«

Af Digttere bør mindes P. V. Gad (fhv. Distriktslæge), der boltrede sig med rimfri Strofer i Versemaalet »Længe var Nordens«, og først og fremmest Windfeld-Hansen, der skrev gemytlige Soldeviser og baade som Arrangør og Kammerat var ubestridelig Nr. 1. Efter Dimissionen 1864 var der kun liden Sangbund for Fortsættelse. 1865 Holdet var 5 Mand stærkt, hvoraf 2 Lærersønner (og disse eo ipso ikke valgbare); desuden knugede Forstemthed over Krigen alt og alle, saa Euterpe stedtes stille til Jorde.

*) Hvor intet Bynavn er anført, er dette København.

Som et Kuriosum kan desuden nævnes fra omkr. 1860 »Kaffeforeningen« (som den spottende blev kaldt af Discipelforeningen); det var en Slags Sammenskuds-Selskabelighed Lørdag Aften blandt de mindre Dreng; man holdt til hos Amtsforvalter Bergh († 1897), kogte selv Kaffe, samtalede, læste højt og foreviste de sidste Resultater af Datidens Samlermani for Æg, Planter, Insekter, Mønter, Segl o. s. v. En ungdommelig Poet besang Møderne med disse velvalgte Ord »Vor Madam Brun*) vi har paa Spil, naar andre er til Senge«.

HEJMDAL

Det er en stormfuld Aften i Begyndelsen af Efteraaret Anno 1865.**) Der er Travlhed hos Bager Skjødt i Ribe, Storkeken er arriveret med en lille køn Dreng, som efter at have overstaaet diverse og de værste Børnesygdomme viser sig at være af yderst kraftig og levedygtig Konstitution. I Hjemmedaaben, der foretages af den vordende Sognepræst til Trinitatis Kirke i København, Sønderjyden P. N. Petersen og H. K. Winding (Sognepræst, Haarslev—Tingjellinge), faar han efter Forslag af N. Andersen (Borgmester, Nørre Sundby) Navnet Hejmdal, opkaldt efter Asernes Grænsevogter mod Jætterne — en Hentydning til Ribes Beliggenhed efter den sidste sørgelige Krig.

Som Faddere indskrives i en til Formuesomstændighederne passende Protokol C. J. Moe (Sognepræst, Skanderup, Formand for Indre Mission), O. F. Moe (Sognepræst, S. Bjert), H. V. Ro-

Tegning af P. Bichel. 1895.

*) Populært Udtryk for Kobberkedler til at »koge« Kaffe i eller brune Lerkan-der til Opvarmning af den ædle Drik.

**) P. G. Helms (Provst, Borris) oplyser den 16/1, 1869, at Hejmdal er stiftet d. 20. Januar 1865. Ingen af de første Medlemmer erindrer dog Dato og Maaned bestemt, men utvivlsomt har Foreningen først efter Ferien set Dagens Lys, da ingen af Studenterne fra 65 var Medlemmer, og man næppe kunde have forbigaet dem. Jubilæet i 1890 har ganske vist været holdt den 20. Januar, men det behøver jo ikke at have noget at sige; juridisk set bestaar Hejmdal først den 14. Oktober.

senstand (Sognepræst, Frederikssund), E. L. Oksen (Provst, Herfølge), S. H. Th. Sørensen (Provst, Skanderborg) og H. L. Engberg (Sognepræst, Hundslund); og disse 9 paatager sig med alvorligt Sind Ansvar for Børnets rette Opdragelse og slutter sig sammen i den Forening, som nu gennem 50 Aar er fortsat af Ribe Katedralskoles bedste Ungdom. Pastor Petersen skildrer i 1915 elskværdigst Stiftelsen paa følgende Maade:

P. N. Petersen.

»Hejmdal« blev stiftet som en Følge af den stærke folkelige (nationale) Vækkelse (Bevægelse), der rejste sig efter Krigen 1864. Den brød frem efter Fredslutningen. Jeg tænker særlig paa Nord-Sønderjylland, og igen særlig paa Vestkysten, hvor Mamsen*), Oksen, Winding og jeg havde hjemme og nogle ældre, som var Studenter. Jeg, som var ældre, inden jeg kom paa Skolen, havde i mit Hjem igenem »Dannevirke«, først under P. Chr. Koch og siden Godske Nielsen, faaet tidlige Indtryk af den nationale Bevægelse. Jeg fulgte med stor Interesse Forhandlingerne i Flensborg Stænderforsamling (imellem Lavrids Skau og Mørck-Hansen paa den ene Side og Slesvig-Holstenerne Hansen-Grumsby, Thomsen-Oldensworth, Klosterprovst Rantzau paa den anden. De blev fra L. Sk. og M. H.s Side ført med stor Overlegenhed. Og jeg læste — sammen med en ældre Broder — meget omhyggelig Notevekslingen imellem Hall og Bismarck, hvor Hall ingenlunde var den underlegne. Da kom der efter Krigen mange Møder omkring i Gaardene og i Forsamlingshuse (særlig Færgegaarden), som jeg nu og da deltog i. Paul Geleff (siden Socialistfører) var den Gang meget national. Han var Sønderjyde, stiftede Bladet »Hejmdal« i Ribe og færdedes meget op ad Vestkysten til Møder, kom ogsaa hos min Familie, hvor jeg blev kendt med ham. Om han eller vi først har taget Navnet »Hejmdal«, kan jeg ikke sige. Det kunde nok oplyses**). Derimod mener jeg bestemt, at det har ingen Ting paa sig, at den skulde være stiftet efter Forbillede anden Steds fra eller i Erindring om et tidligere Tilløb til Foreningsliv i Ribe Skole. Derom vidste man intet. Nej, Hejmdal gjorde sig selv.

Jeg havde allerede paa dette Tidspunkt særlig stærk Interesse for nordisk Mytologi. Saaledes havde jeg bl. a. købt Grundtvigs store nordiske Mytologi for en Flidspræmie til at købe Bøger for. Alt dette for at sige, at det er meget rimeligt, ja vistnok afgjort, at Navnet »Hejmdal« er opstaaet sammen med Tanken om at danne en Forening. Og denne Tanke er sikkert ogsaa opstaaet hos os to Samboer og Bysbørn: Winding og mig. Hos os samledes Medlemmerne til det første Møde og siden gennemgaaende, saa længe jeg var Medlem. Siden samledes man hos Moerne, i alt Fald som oftest. Der var Slutningsmødet for 1866 ved Paaske, hvortil jeg — den Gang ikke Medlem — blev særlig og meget venligt indbudt. Det laa i min højere Alder og den nationale Forskole jeg — og de andre Sønderjyder — havde haft og havde, at den første Tanke om at danne en saadan Forening naturligt opstod hos os. Men hvad vi alle — trods stærke Modsætninger ellers — var enige i, var den stærke nationale Vækkelse, som fik Udtryk ved hvert Møde i Sang og Tale.

Jeg har været tilbøjelig til at mene, at Foreningen først begyndte efter Ferien 65, men naar jeg husker paa, at jeg udtraadte af Foreningen imellem Faste og Paaske

*) H. A. Mamsen (Kommunelærer, † 1913).

***) Dagbladet »Hejmdal« udkom fra d. 14/1—30/12 1867.

1866, da staar det nu sikkert for mig, at jeg var Medlem og virksom Deltager i langt over et halvt Aar. Udtrædelsen skyldes indre Brydninger: yderst til den ene Side Moerne: stokkonservative, imod al Indflydelse af Bondestanden, som ikke maatte have noget at sige i Rigets Styrelse, ivrige Modstandere af alt, der smagte af Grundtvig (deres Faders Sønner i alt dette) — og til den anden Side Bøndersønnerne fra Sønderjylland, og jeg afgjort grundtvigsk, for Junigrundlovens ubeskaarne Indsættelse i sine gamle Rettigheder (Forfatningskampen i fuld Gang i Ribe. Pastor Kühnell mod Pastor Riis-Lowson). Men Hovedgrunden, at jeg var i en forceret Eksamenslæsning og ikke havde Stund eller Sind til den noget barnagtige Avispolemik, der var rejst imod mig som Formand. Det personlige Venskab vedligeholdtes som mellem gode Kammerater. Stemningen var omtrent ligelig delt.

Hvorledes Hejmdalisterne røgter deres Hverv, ser vi bedst af en Tale, som Rosenstand noget senere har holdt:

»Da vor Forening stiftedes, satte vi dette som vort Maal at tilbringe Lørdag Aften paa en ikke alene behagelig, men ogsaa for os selv og andre gavnlig Maade. Vi besluttede, at der skulde tales og skrives om selvvalgte Emner, der imidlertid altid skulde være saadanne, i hvilke der fandtes Alvor, og som var fri for barnagtig Fjas og Sludder. Bagved laa det Hovedformaal at vække Interessen for Modersmaalet, for dansk Nationalitet, at skabe Fædrelandskærlighed, at arbejde for alt, hvad der er dansk i Særdeleshed, og alt, hvad der er skønt, sandt og godt i Almindelighed; saaledes skulde vi gavne os selv, men vi havde ogsaa besluttet i en større Kreds af Mennesker at indgyde andre det, som vi indgød os selv i vor lille Kreds.«

Den sidste Sætning synes dunkel, men uden Tvivl har Hejmdal ment det ærligt med at bekæmpe Udanskheden i Ord og Gerning, en Opgave, der særlig har fulgt dem, der selv har oplevet Krigsaarene, da ældre Kammerater og Bekendte maatte under Fanerne, nogle for aldrig at vende tilbage, andre for at vinde Hæder og Anseelse som Sekondløjtnant Gustav Müller (se Side 7) og den frivillige Underlæge, stud. med. J. A. Sparrevohn (Læge, † 1914), der begge fik Ridderkorset; men mest dog fordi der i deres Ungdom blev skaaret en dyb Grav gennem dansk Jord. Pastor Rosenstand hører til dem, der værner om Broerne og har sat noget ind paa at føre Maalet virkningsfuldt ud i Livet. — Det er altsaa Krigen, der giver det egentlige Stød til, at Hejmdal dannes, og de første Aargange har da ogsaa et vist Alvorspræg, en Tid lang i grundtvigiansk Retning, hvilket skyldes P. N. Petersen, som senere udgaar efter en Brandtale af Rosenstand à la Cicero mod Catilina og en skarp Dom i Foreningsbladet »Hejmdal«, der nu skrives i Protokoller og fornuftigvis kun beskæftiger sig med indre Anliggender som Referat og Kritik af de holdte Foredrag og poetiske Frembringelser. H. L. Engberg mindes endnu et Indlæg, der omtaler P. N. Petersen som Usurpator med følgende Kraft-

G. Müller.

udtryk: »Lad ikke mere noget levende, der aander, besmittes af dette Væsen«. C. Vesterby (Sagfører, exam. jur.), der kort efter Dannelsen indtræder sammen med F. Kolvig (fhv. Chef for »Store Nordiske« i Paris), som allerede i Euterpe spillede en Rolle, falder ogsaa for Bladets Svøbe og vender

Øverste Række: N. Andersen, H. K. Winding, Th. Sørensen, H. Rosenstand, E. Oksen, H. Engberg, C. Vesterby.
Nederste Række: C. Moe, F. Kolvig, O. Moe.

Huerne er paa denne Tid almindelige i Latinskolerne som en Efterligning af den ved det store skandinaviske Studentermøde i Lund og København 1845 første Gang benyttede danske Studenterhue.

nende Øjne begejstret istemmer. Kolvig, Skolens Duks, bliver efterhaanden administrativt set den betroede Mand, og hans klare Hoved er det da ogsaa, der faar den Opgave at give Love. Hans Værk ser saaledes ud:

Love for Discipelforeningen »Hejmdal«*)

§ 1. Foreningens Medlemmer skulle være Disciple af 5te, 6te og 7de Klasse.

§ 2. Ethvert Medlem skal bevare ubrødelig Tavshed om, hvad der foregaar i Møderne.

§ 3. Er et Medlem forhindret i at give Møde, maa han underrette et af Medlemmerne derom.

§ 4. Der skal, saavidt det er muligt, afholdes Møde hver Lørdag Aften Kl. 7; hvis de Mødendes Antal ikke er 6, behøves der ikke at afholdes Møde.

§ 5. Medlemmerne skulle under Møderne opføre sig ordentlig og sømmeligt, forat forebygge al Uorden.

§ 6. Der udvælges ugentlig iblandt Medlemmerne en Redakteur, som det paa ligger at skrive en Avis, hvori der skal leveres en god, korrekt Beretning om Møderne; desuden skal Redakteuren i Avisen optage Artikler, som Medlemmerne maatte ønske indrykkede.

§ 7. Redakteuren er tillige Formand, og Leder af Møderne; som saadan paa ligger det ham at sørge for, at der hersker Orden og Sømmelighed i Foreningen under Møderne; i modsat Fald skal han kalde til Orden.

*) Orthografien er bibeholdt overalt i Citaterne.

den utaknemmelige Klub Ryggen, da han beskyldes for ikke at tage Tingene alvorligt nok.

Af gode Foredrag holder Rosenstandetom »Hvad forstaaes ved Dan- nelse«, og Kolvig om »Ludvig Hei- berg« og »Tobak- ken«; desuden baade ryger og syngerman meget; ofte er det svenske Sange, som O. Moe med ly-

Formanden har Lov til, hvis ham saa synes, at opgive Foreningens Medlemmer passende Emner til Besvarelse; det staaer dem imidlertid frit for, om de ville besvare dem eller ej.

§ 8. Formanden skal, saavidt det staaer til ham, sørge for Locale til Møde, samt underrette Medlemmerne om Mødestedet.

§ 9. Det er ethvert Medlem tilladt at foreslaa nye Love eller Forandringer i samme.

§ 10. Ved Afstemning over en Sag fordres der simpel Stemmefflerhed; ved Vedtagelsen eller Forandringen af en Lov fordres dog to Trediedele af Stemmerne.

Fraværende Medlemmer have ingen Stemmeret.

§ 11. Det er Medlemmerne tilladt at ryge Tobak, naar de ikke tale. Under Sangen er det saavel de Syngende som Tilhørerne forbudt at ryge.

§ 12. Forat Foreningens mulige Udgifter i paakommende Tilfælde kunne bestrides, betaler hvert Medlem til Foreningens Kasse ugentlig 4 Sk.

§ 13. I Henhold til foregaaende § udvælges der for hvert Fjerdingaar en Kassere, hos hvem Foreningens Midler opbevares.

Kassereren tager imod Kontingenterne og bestyrer iøvrigt Foreningens Pengeaffairer; han maa holde ordentligt og nøjagtigt Regnskab.

§ 14. Overtrædelse af foranstaaende Love straffes med en Mulkt af 8 Sk., der tilfalde Foreningens Kasse.

§ 15. Vil et Medlem ej erkjende at have overtraadt Loven, tilkommer det Formanden at lade Medlemmerne afstemme om, hvorvidt den Paagjældende er skyldig eller ej; kjendes han for skyldig, skal han betale dobbelt Mulkt og har ingen Ret til at undslaa sig derfor.

§ 16. Disse Love forelæses ethvert nyt Medlem af Foreningen, hvorefter han skal undertegne dem.

Saaledes givne af Discipel Fred. Kolvig og undertegnede af Discipelforeningen »Hejmdal«s Medlemmer.

Ribe d. 14de Oktober 1865.

Fotografisk Gengivelse af Navnene.

Disse Love er som man ser efterhaanden underskrevet af Medlemmer indtil 1868. Den 10. Februar 1866 vedtages efter Forslag af C. Moe:

§ 17. Det tilkommer ethvert Medlem at have udarbejdet noget, skriftligt eller mundtligt, til hvert Møde.

§ 18. Et Par Kritikere nedsættes hver Uge, hvilke skulle bedømme baade det Talte og Skrevne paa en upartisk og sanddru Maade.

De to Paragrafer er dog, uvist hvorfor, — den første vel nærmest paa Grund af dens Fordringsfuldhed — overstreget.

Denne sidste Lovgiver er tillige med sin Broder Tidens Forfattere. Han har bl. a. skrevet en Tragikomedie »Et Møde hos Bageren« (antagelig hejmdalistisk) og en Komedie uden Navn, men alligevel den interessante, da den skylder sin Tilblivelse, »at den æstetiske Forening Hejmdal i Aaret 1866 havde begyndt at holde et smudsigt Blad »Figaro«, redigeret af Robert Watt. Hovedpersonerne er de personificerede Personer: Hejmdal; Literatura, Hejmdals ikke rigtige Kone, og Figarosina, Datter af Robert Watt«. Komedien skildres ved en Oplæsning i 1874 af F. J. d'Origny (stud. med., † 1886) som »ret god, omendskjønt lidt sjofel«.

O. Moes Komedie ser pænere og fredeligere ud, den hedder »Kulsvierfamilien«.

Naturligvis søger man ogsaa at udvexle Tanker og Ideer med Eleverne i de andre Latinskoler, hvor der rører sig frisindet aandeligt Liv, saaledes med Navnebroderen i Aarhus, hvis Formand er Th. Elmquist (fhv. Provst), men da Rektor Bendtsen (som i det hele taget ser med megen Skepsis paa dette Udslag af Modernitet) opdager det, slæbes de skyldige for Riber Ret, og den farlige Sammensværgelse forpures. En lignende Frygt finder man 1869 hos Trondhjems Rektor, saa de gode fratres nidarosienses en Tid maa afbryde al Forbindelse med Omverdenen.

Indenfor Murene skændes man dygtigt — men er ellers lige gode Venner for det, og ved en større Festivitet sætter man to Harer til Livs med tilstrækkeligt tørt og vaadt Tilbehør og med Programmet: »Locale: Moes, Arrangør: Kolvig, Underholdning: Sang og Sang af Sange.«

De første to Aars Begivenheder har Provst Th. Sørensen efter Anmodning venligst suppleret med følgende Optegnelser, som gengives ordret:

Høle Skolen var gjennemtrængt af en stærk fædrelandssindet Aand. 1864 med alle dets Sorger og skuffede Forhaabninger var lige gjennemlevet. Disciplene havde med egne Øjne seet Kapt. Vaupell paa Tilbageslaget fra Dannevirke drage igjennem Byen med Kanonerne fra Frederiksstad. Senere havde østerrigske Tropper haft Kvarter i Ribe; og efter den lange Spænding under Kampene ved Dybbøl, Tabet af Als osv., var endelig Fredsslutningen kommen, hvorved Rigets Grændse var bleven kun en god halv Mil Syd for Byen. En »dansk Forening« med Stiftsprovst Boisen, Pastor Jacobi fra Seem, Pastor Sørensen fra Vester Vested m. fl. havde været med Hjerterne. I selve Skolen havde Adjunkt Koch (den senere Stiftsprovst), Overlærer Salto og fl. paavirket Disciplenes modtagelige Sind i samme Retning. Flere af dem var Sønderjyder. Dette udprægede danske — og for Disciplenes Vedkommende tillige det skandinaviske — er den Baggrund, paa hvilken »Hejmdal« maa sees, hvis man vil faa det rette Indtryk af den. Foreningen blev nemlig stiftet for at nære og pleje alt dette og tillige for at opøve Evnen til at holde Taler, til at fremstille Tankerne skriftligt, at skærpe Slagfærdigheden under mundtlig Forhand-

ling og endelig for at fremme det kammeratlige Samliv. Uden Tvivl spillede her ogsaa noget andet ind med. Vi var ikke Hængehoveder, men muntre, livsglade Dreng og unge Mennesker, dygtige til legemlig Idræt og oplagte til alskens Spøg, ogsaa til gale Streger. Det var blevet en yndet Sport hos flere af os at efterligne Talerne ved Grundlovsfester, Valgmøder og lignende, og vi havde efterhaanden opnaaet en betydelig Færdighed heri. Ved saadanne Lejligheder kom vi derfor til stede som opmærksomme Tilhørere, ikke blot for at høre, hvad der blev sagt, men ogsaa for at aflure de Optrædende deres ufrivillig komiske Sider, deres Manerer, deres uheldige Vendinger osv., og da vi ofte var i Stand til at huske omtrent ordret, hvad der blev sagt, kunde man paa Talerstolen i Plantagen eller anden Steds ikke sjældent i de følgende Dage høre det hele gjentaget i karrikeret Skikkelse til stor Morskab for dem, som overværede Forestillingen. En rungende Latter hilste gjerne dem, som havde drevet det videst. I »Hejmdal« forsøgte vi os nu selv som Talere og ikke som Efterlignere af andre, men vi var unægtelig ved det nævnte blevet ikke lidt trænede.

Møderne holdtes i Begyndelsen i Disciplenes Hjem, hvor der var tilstrækkelig Plads, hyppigst i Grydergade hos Bager Skjødt, hvor P. N. Petersen og Kr. Winding havde to Værelser i Fællesskab, enkelte Gange hos Fr. Kolvig, H. Rosenstand og hos Brødrene Moe. Senere, efter et Par Aars Forløb, blev man enige om ved en Deputation at bede Skolens Rektor, Professor Bendtsen, om Tilladelse til at faa et af Klasseværelserne til Mødested, hvilket beredvilligst blev tilstaaet, og til Deputationens — J. P. Grams og Th. Sørensens — store Forundring, gav »Pajer« — Rektorens Øgenavn — uden nogen Anmodning derom strax Lov til, at der ved Møderne maatte ryges Tobak efter Behag. Om nogen Art af Tilsyn eller Kontrol var der aldrig Tale.

Møderne holdtes i Vinterens Løb mindst én Gang om Maaneden, undertiden hyppigere, højst hver fjortende Dag. Det ahang noget af, hvor hurtigt Referenten, hvilket Hverv gik paa Omgang mellem Medlemmerne, kunde blive færdig med sin Gjengivelse og Bedømmelse af, hvad der var foregaaet paa sidste Møde, og ogsaa af, om man havde et passende Forhandlingsemne og kunde finde en dertil villig Indleder. Protokollen blev ført med stor Omhyggelighed, og der var skriftlige Indlæg af forskellig Art, ogsaa en sjelden Gang Digte. Hvert Møde blev indledet med en Fædrelandssang og derefter Protokollens Oplæsning.

Paa Møderne behandlede man de mest forskelligartede Emner. Pastor H. Engberg kan saaledes erindre, at han har talt om Kong Hans og Frederik den Syvende som de mest danske af Oldenborgerne, om Christian den Anden og om jydsk Folkeviser. Foredragene bleve holdte som Indledning til Forhandling, og denne blev ført med Alvor og Grundighed.

Af Sangene, der blev sunget, nævner jeg noget af hver Skuffe:

»Og naar Hejmdal griber Hornet,
Og dets Klang ruller hen over Sø, over Land,
Skal vi haste til Slaget hver eneste Mand!«

»Sjung om studentens lycklige da'r!«

»För Danmarks folk och för Danmarks Kung, Hurra!«

»Nattens dæmrende Taager.«

»Hvad er der med dig,
Hvad er der med dig,
Kan du itt faa Natlogi,
Saa kan du kom' til mig!«

Navnlig Brødrene Moe var stærke i at synge de muntre Viser, undertiden tostemmigt. Havde vi ikke andet, var der altid Sangene at falde tilbage paa, og vi indøvede ustandselig nye Melodier. Af og til blev der ogsaa læst et og andet trykt op. »Hejmdal« holdt f. Ex. efter Tilskyndelse af Overlærer N. E. Riis »Ugeblad for danske Skandinaver«, udgivet af Dr. Rosenberg.

Det følger af sig selv, at Forhandlingernes Alvor ofte blev afbrudt af lystige Indfald — muntre Historier, godt fortalte, vare i høj Kurs — og at den førnævnte Kopiering af Talere og Personligheder ogsaa fortsattes indenfor »Hejmdal«s Vægge — det hele under harmløse Former, og man havde under de skiftende Medlemmer bestandig Følelsen af at være mellem gode Venner, paa hvem man kunde stole.

J. P. Gram.

I 1866 kom J. P. Gram (Dr. phil., Raadsformand) og I. Bertelsen (Realskolebestyrer, Frederiksværk) ind i Foreningen, i 1867 J. P. Bjerrum (Prof., Dr. med.), A. F. V. Lund (Oberst) og O. H. Petersen (fhv. Stationsforstander, Odense), og de tilsvarende Studenterhold gik ud; men Foreningens Præg forandrede ikke synderligt derved, og den gode Overlevering fortsattes.

Under Møderne blev der røget Tobak; men ellers aldrig nydt noget. Skovture eller »Sold« kendtes næsten ikke. Tiderne vare nøjsomme og Pengene mellem Folk i det hele taget faa. Ribe laa jo ogsaa ret afsides. I alle de 7 Aar, jeg gik i Skolen, var der ikke én eneste, Udflugt af nogen Art.

Ved Studenterexamen 1867 var der et Afskedsgilde i »Klubbens Lokale« for dem, som den Gang var færdige med Skolen. Ved denne Lejlighed var P. N. Petersen kommen tilstede og havde med sig sin Studenterkammerat, den senere Professor Claudius Wilkens, hvis sprudlende Vid og utallige Anekdoter satte dobbelt Liv i det lille Selskab, som først skiltes ad langt ud paa Natten.

Af større Betydning og vel i de her omhandlede Aar Glandspunktet i »Hejmdal«s Liv var dog efter forudgaaet Indbydelse en Udflugt en Lørdag Eftermiddag i Foraaret 1866 til Lundsmark, Landsbyen tæt Syd for Grændsen, med de tre store Gaarde, der dengang ejedes af yngre, indbyrdes nogenlunde jevnaldrende Bønder, hvoraf de to havde været paa Rødding Højskole. Vi var rundt hos dem alle, beundrede det prægtige Kvæg og i det Hele de velnærede Besætninger og blev blev tilslut beværtede i den østlige Gaard hos Kl. Moltesen Smidt, hos hvem ogsaa Folkene fra de to andre Gaarde var Gæst. Alvorlig Samtale og munter Skjæmt afløste hinanden, der blev holdt den ene Tale og sunget den ene Fædrelandssang efter den anden.

Vi lærte der bl. a. at synge:

»Danske Hurra, flyv over Skov, over Vang;
Flyv mod Sky paa Vinger af Sang!«

og fik et uforglemmeligt Indtryk af dansk Kraft og Sindelag, af frejdigt Haab og hjertelig Tro hos disse dygtige, fribaarne Mænd og Kvinder, som under det frem-

mede Herredømme forstod at hævde sig og ikke tabte Modet under Trængslerne.

Denne Udflugt, som foretoges til Fods baade ud og hjem, var ret i »Hejmdal« Aand og gav Næring i os til alt det, som vor lille Forening vilde fremelske og styrke.

Derfor slutter jeg ogsaa mine Erindringer om »Hejmdal« med dette Minde.

Gennem det følgende Aar kommer der nogen Slappelse i Hejmdal, stille og uden større Spor fortsættes det daglige Liv, men kun for ubemærket af sig selv og andre at udklække de Larver, der i 1868 skal baske stærkt med deres brogede Vinger. I denne Tid bliver K. F. Kinch (Dr. phil.), P. G. Helms (Se Side 9) og C. H. A. Thalbitzer (Forretningsfører) Medlemmer.

I en Revision af Lovene, foretaget af Bjerrum, F. L. D. Claudi (Læge) og Lund d. ²⁰/₁₁ 68 vedtages meget strengt: Ingen maa afbryde den Talende. Valg af Korrespondenter til fremmede Foreninger fastsættes, og følgende Paragrafer indskydes:

§ 8. Dirigenten maa sørge for at skaffe passende original nordisk Lecture til Oplæsning i Mødet.

§ 11. Kun to Gange om Aaret maa der afholdes Afstemning om nye Medlemmers Optagelse i Foreningen, nemlig det sidste Møde før Jul og det sidste før Sommerferien, saaledes at de Optagne møde første Gang efter Jul og Sommerferie.

§ 15. Medlemmerne have deres bestemte Dage at holde Foredrag paa, i øvrigt er Ordet frit; kun skulle de extraordinære Talere tale efter de ordinære, og kun med Dirigentens Tilladelse. Dirigenten bestemmer, i hvad Orden Talerne skulle tale.

Desuden faar man Tilladelse til at ryge Tobak under Sangene, men til Gengæld — den ene Villighed er den anden værd — faar Dirigenten Lov til at nægte Optagelse i Protokollen af alt for grove og personlige Artikler. Ret livligt har det nemlig gaaet til, i hvert Fald tyder de øverste Linier i den første nu opbevarede Protokol derpaa. De lyder som følger: »Mødet d. 21. Novbr. 1868. Dette Møde var, hvor gale end de andre har været, dog det allergaleste, thi denne gang holdt man sig ikke til Personligheder i det smaa, nej! nu frembragtes ganske overordentlige Virkninger, saa at Claudi endogsaa fra nu af træder ud af Foreningen.«

En Ting kan man dog enes om, et Julesold med Pomp og Pragt, hvor den senere mangeaarige Næstformand for Danmarks Afholdsforening, Th. Sørensen, ved et skummende Glas Champagnepunsch udbringer Gudens Skaal.

Af Diskussioner er den heftigste om Jyder og Slesvigere — hvor N. F. Hansen (Rodemester, † 1914) korporligt bekriger Bjerrum og under Næveslag i Kathederet fastslaar, »at Jyderne er massive, men Sønderjyderne passive«.

Iøvrigt synges der meget, Slagsangen er »Du gamla, du friska«, men desuden bruges ofte »I alle de Riger og Lande«. Først d. ⁴/₁₀ 73 forsøger man »Sol er oppe«, og kun det ene Vers, fordi man maa have noget, alle kender, da der ingen Sangbog er medbragt. Den ⁷/₂ 74 drøfter man oven i Købet om denne Sang er brugbar, og K. H. Helms (cand. jur., † 1882)

finder den hverken skicket til Hejmdal eller Lejligheden — »men den Aften var han nu ogsaa i særlig slet Humør, da Hejmdalisterne havde brækket en af hans Bænke i Stykker under Mødet.«

Den $\frac{21}{10}$ 77 slutter man — male dictu — med »Stork, Stork, Langeben« og en anden Gang med de lige saa smukke og passende Sange »Højt paa en Gren en Krage« og »Gine, du dejlige Mø«. I Jubilæumsaaret 1889—90 kommer »Sol er oppe« til Værdighed og karakteriseres i Referatet af det første ordentlige Møde, d. $\frac{24}{8}$, som »Hejmdals Nationalsang«; den $\frac{20}{10}$ 94 synges den baade som Indledning og Afslutning, og hermed er Traditionen givet; enkelte har ganske vist senere — endogsaa i 1912 og 1914 — vogtet at rokke ved den, men forgæves.

Oplæsning gaar man ikke af Vejen for, alle Huller stoppes dermed, og Aften efter Aften fortsættes Værker af Shakespeare, Holberg, Heiberg, Hostrup og Ibsen, undertiden afbrudt af lidt Winthersk Lyrik eller Erik Bøghske Skæmteviser.

Den $\frac{9}{10}$ 69 debuterer et af de yngste Medlemmer, den lille Viggo Bloch (Adjunkt, Ribe), der af den fortræffelige H. A. Dichmann (stud. theol., † 1876) skildres som en yderst lovende og rolig Taler, der ganske vist har den slemme Vane at spække sine Sætninger med ret umotiverede »æ—æ—« og »men saa«; alt ialt bliver han dog et af Foreningens bedste og ivrigste Medlemmer, hvis Foredrag, der sædvanlig har Ordsprog til Motto, næsten har været Legio.

V. Bloch.

Ellers klages der stadig over Mangel paa frie Foredrag, og saa forfærdeligt morsomt har man det vist ikke, i hvert Fald udtræder i 1870 tre Medlemmer — hvis Navne ikke fortjener at nævnes — paa Grund af Kedsomhed. Den $\frac{20}{9}$ s. A. vedtages det da at forsøge at skabe Liv, og Dirigenten udvælger hver Aften et Offer til Extemporalforedrag over selvvalgt eller opgivet Emne, saaledes faar I. H. Beyer (Provst, Assens—Kjærum) »Romanlæsningens Skadelighed« og begynder straks at svælge i Kærlighed og Barnepiget. Store Talere er ikke alle, C. H. Haunstrup (Professor, Skoleinspek-

tør, † 1911) har svært ved at fylde de 10 Minutter og maa, naar Pauserne bliver for lange, trøste de ventende med et: »Det kommer sgu nok.« Og N. S. Nielsen (Sognepræst, Sneum—Tjæreborg) kniber det ogsaa for, han maa engang bryde af paa det spændende Sted: »Tror I, at Steffens . . .« og først efter at have fyldt Mellemlummet ud med en Sang, faar man Fortsættelsen, der saa til Gengæld er virkelig god, — samme Mand har fattet en ganske speciel Forkærlighed for Brændekassen, som han erklærer er et yderst fortræffeligt Sæde, naar man hviler paa sine Laurbær efter oratoriske Anstrengelser.

Digterkransen er stadig for stor til de poetiske Hoveder; C. Høyer (Paratikulier) kunde til Nød passe den, men da han brat forlød Skolen, blev der Tomhed tilbage. Et Par Forsøg, en Elskovssang og en Bøn til Gud Hejmdal om alt at vende, saa det stedse faar den bedste Ende (et Ord, der løvlig ofte kommer til at figurere i de følgende Poemer), er nærmest lidt mislykkede. Iøvrigt er det ogsaa uheldigt for Anonymitetens Bevarelse, at Referenterne stadig skifter, og for at bøde derpaa vælges Bloch til at modtage og indskrive alle Indsendelser.

I nogen Tid holdes Møderne skiftevis paa Skolen og hos Medlemmerne, men i Foraaret 71 slaar Rektor Bom for Skoledøren og med nogen Ret, da flere ungdommelige Kunstnere ved Hjælp af Lommekniv og Blyant søger at skabe ny Stil i de bedagede Skoleborde. Først den 16. Sept. samles man igen paa K. K. Windings (stud. med., † 1892) Værelse, hvor der flyder Mjød, de gamle Asers Drik. Her optages et ekstraordinært Medlem, den gemytlig stud. pharm. Erik Petersen (Tandlæge, Aalborg, † 1908), hvis kemiske Kundskaber man ved Soldene drager rig Nytte af; og saa dygtig er han, at Lamper knuses, og Medlemmerne en efter en gør sig usynlige for at vende tilbage til Lystigheden graalige i Ansigtet og med stille sørgmodige Miner.

Alligevel savnes alma maters Omsorg. Bloch og Haunstrup tildeler hinanden højst upassende venskabelige Slag af en Lineal; og for den af Loven paabudte Hemmelighedsfuldhed er Omflytningen en Gêne; saaledes beretter J. M. Abrahamsen (Læge), at et Møde paa K. Rasmussens (Provst) Hummer nær ikke var blevet til noget, fordi nogle Tjenestepiger, som muligt kunde lure, opholdt sig i det tilstødende Køkken og Spisekammer.

Hejmdal skranter og ligger et helt Aar brak — skindød. Pludselig kommer der Brev fra Trondhjem, og man »saa paa hinanden og skammede sig«. Abrahamsen, der havde faaet overdraget det frygtelige Hverv i Tilfælde af Hejmdals permanente Død at holde Baalfærd over hans Efterladenskaber — unødvendigt forøvrigt, da de kort efter forsvinder —, samler sine Tropper, 10 Mand stærk, og den ²⁰/₁₁ 73 opstaar Foreningen paany, dog stadig trods indtrængende Bønner fulgt af Rektors Vrede. Ikke desto mindre gaar den nu en Glansperiode imøde. Til skiftende Dirigenter vælges Abrahamsen, H. S. Kiær (Distriktslæge, Jakobshavn) og K. H. Helms (sørgeligt berømt fra Side 17), som alle tre faar stor Betydning. Den ²⁰/₁₂ vedtages det at vælge 4 Dirigenter for et Aar, og disse bliver Abrahamsen, J. A. Ohrt (Sognepræst, Voer-Estruplund), L. H. Finnemann (Sognepræst, Haverslev-Skræm) og V. Petersen († i Amerika).

Nu florerer Digtningen med et langt Heltedrapa, »Kong Gorms Rejse til Gejrrød«, paa Hexametre og Moralviser i Wessels Stil — kort sagt, Helms har en fugtig Pen. Han prises da ogsaa saaledes:

Hurra raaber vi i Chor,
Hurra, vores Helms er stor.
Gid du blive maa Forfatter,
Thi vi dine Digte skatter.

Sandsigerne er $x + y$ (vistnok V. Petersen), der altid slutter deres drøje Udtalelser med:

Idet vi saadan har vor Mening bragt
Dikum Dik,
Saa har vi inte mer, vi skal ha' sagt
Dikum Dik.

En ganske morsom Skildring af »En Menneskeven« omfatter Skolens zoologiske Samling og dens bedste Exemplarer, f. Ex. Fraasen (Adjunkt F.), Riisfluglen (Overlærer R.) og Lærken (Overlærer Kinch).

Efter Ferien 74 foretager Helms og Ohrt et Stormløb mod Rektor. De to store Talere lykkes det den $^{11}/_{11}$ at opnaa hans Tilladelse til at benytte VI og V Klasse som Lokale, og »Sol er oppe« synges allerede næste Aften her og lyder smukt og fortræffeligt, siger den paa dette Punkt vægelsindede Helms; — morsomt nok er det altid denne Sang, der indleder de nye Perioder for derefter at lægges paa Hylden.

Skolepedellen faar en Mark pr. Hoved for at stemme den mægtige Mands Sind mildt, og man begynder at konkurrere om en Slagsang uden noget Resultat; lige saa meget faar man ud af Helms' Forslag om en simplere Retskrivningsmethode for Foreningen. Derimod gør man ikke ringe Fremskridt paa Lovgivningens Omraade. Den $^{5}/_{12}$ foreslaar Helms at vælge faste maanedlige Embedsmænd, en Præsident, som tillige er Arkivar og Overkorrespondent, en Redaktør og en Kasserer. Dette volder saa stor Tumult, at C. V. J. Balslev (cand. theol. et mag.) gentagne Gange maa styrte ud for at sunde sig, men vedtages endelig, og Helms vælges til Præsident, Ohrt til Redaktør; da ingen af dem er tilfredse, bytter de ganske roligt om og naar da pludselig til det Resultat, at hele Handlingen er ulovlig. J. F. Bartholin (Redaktør af »Dagbladet«) mangler, og i to Partier — de konservative og de revolutionære hver for sig — begiver man sig til hans Værelse, hvor Extramøde sættes, og Helms vælges til Redaktør og efter en Lodtrækning mellem ham og Balslev ogsaa til Præsident. D'Origny bliver Kasserer. Samtidig sættes Kontingentet til 33 Øre mdl. — passende til den ved Mønt-Loven af $^{28}/_{5}$ 73 indførte Pengeskala.

Reformationsfesten holdes den $^{16}/_{1}$ 75 paa »Greisens Hotel« — 2 Boller Punsch og en aflaset Hjørnestue for 5 Rd. — I Dagens Anledning er der lavet en Sangbog med 12 Numre, og Stemningen er saa høj, at de alle synges.

Hvad der bliver til overs af Drikken, hældes i Stadens 4 værdige Vægstere, der udenfor paa Torvet vogter Storm og Ild — »de ugudelige skulle have Bærmen.«

Den $^{28}/_{12}$ 1874 tager Rektor, Professor Carl Henrik August Bendtsen († 78) Afsked med Skolen, og under $^{21}/_{12}$ udnævnes Overlærer Christian Marius Krarup i Nykøbing F. til Rektor. Mandag den $^{25}/_{2}$ 75 Kl. 11 indsættes han i Embedet af Biskop C. F. Balslev († 1895), og to Dage før indfinder han sig i Hejmdal og oplæser to Skolebalssange fra Nykøbing. Dette er

første Gang en Rektor har sat sine Ben i Foreningen, og det er med Glæde han modtages. Hvor afholdt han er, ses af, at han tilmed senere faar Lov til at læse i Protokollen, og endvidere af en fortræffelig Skolebalsang fra 76:

. . . Det næste Glas vi ville ned
Til Rektoren nu sende,
Den mindste Purk i Skolen ved,
Han har en Ven derhenne,
Som venlig smiler ved sin Vin
Og til os alle nikker;
Mon Skolens hele Disciplin
I dette Smil ej ligger?

Nu er der skaaret Hul paa de gamle Fordomme, og man begynder at opfordre Lærere til at holde Foredrag. Adjunkt Fraas (Rektor, Nykøbing F., † 1902) møder 1875 paa fysisk Kabinet og taler saavidt vides fortræffeligt, men alligevel . . . nok er det, det varer lige bestemt 15 Aar, inden man faar Mod til den næste.

Poesien staar ikke særlig højt, mest udmærker en begejstret Bjørnson Tilhænger sig, der overalt i »Ja, vi elsker . . .« for ramme Alvor indsætter »Manden« i Stedet for »Landet« og derved faar disse smukke Strofer frem »Denne Mand har Norge bjerget, denne Kæmperad . . .« det er næsten ligesaa vittigt som en af de gode samtidige Viborgenseres Digt, hvor »Vest« rimer paa »Høst«, for ikke at begaa den ubetydelige licentia poetica at lade Solen gaa ned i Øst.

En »Satire over Kvindens Hulhed og Falskhed udi disse Tider« er for Resten ret belærende. Et af dens frommeste Vers er dette:

Og X, som med sin Liljearm
Og sine Rosenkinder
Og med sin marmorhvide Barm
Hver Ynglings Attraa vinder;
Hun, »alle skønne Kvinders Sol«,
Hun, uden Sminkekosten
Nu vilde staa som en Mongol
I Huden gul og gusten.

De udenbys Korrespondancer passes med Flid. Med eller uden Rektor Bendtsens Tilladelse førte man dem allerede i 60'erne, og fra 1868 opbevares bl. a. et Brev fra Aarhusianeren Sophus Bauditz (Prof., Skoledirektør, Forfatter, † 1915), der begynder med »Hil og sæl Navnebrødre« og ender med »Ønsket om en glædelig Jul med Gaasesteg og Boller, Julegaver og Pantelege«; desuden følger der med det et Digt om Sønderjydebesøget i Aarhus og Randers; det præges af Forfatterens Fædrelandssind. Første Vers lyder saaledes:

I har vist det saa tidt, og vi véd det saa godt,
 I er danske i Gerning og Ord,
 I har kæmpet og lidt, I har aldrig betraadt
 Anden Vej end kun Fædrenes Spor.

Dernæst har vi i 1870 Breve fra Alfred Ipsen (cand. theol., Forfatter), der fra Randersforeningen »Bragi« (senere »Valhal«) opfordrer Hejmdalisterne til at ofre 3 Mark paa 100 Oktavsider indeholdende randrusianske Digte, trykt paa smukt Papir.

En lignende men mere beskeden Opfordring faar man i 74 fra »Minerva«, Viborg, hvor de to store Aander, Gabriel Koch (Biskop, Ribe) og A. Hammershøj (Journalist) udgiver en Samling Digte, hvortil H. skriver Indledningen med de meget fornuftige Ord:

Og hvis man har lidt sund Forstand,
 Da kan man sagtens fatte,
 At naar man end i Skole gaar,
 Er Digtene lidt matte.

Et af samme Forenings Formaal er at »oppuste Forfattergnisten«, og som man ser har den blusset rigtig godt, et andet at udbrede Gemytlighed ved Sold og anden Lystighed; men her maa berettes, at »Minerva« i 75 er stærkt i Tvivl om, hvorvidt dets Midler ikke bør anvendes til Domkirkens kunstneriske Udsmykning, hvad der minder stærkt om »Genboernes« Studenter-Generalforsamling med »de brændte Svenskere« og »de druknede Jyder«; dog maa det indrømmes, at ogsaa Visdommens Gudinde bestemmer sig for »Lars Mathiesens søde Drik«.

Naturligvis vexler Heimdal ogsaa Breve med sine tidligere Medlemmer og af disse især livligt med Studenterne Oksen og Th. Sørensen.

1875 er talmæssigt set et magert Aar. Foreningen bestaar af 8 Medlemmer, og saa er det endda pænt i Betragtning af Skolens samlede Discipelantal, der officielt beløber sig til 30—40, foruden 15 i de to nederste Klasser, som efter Skoleloven af 5. Aug. 1871 skulde være inddraget 1872 og 73, men ved en fix Omgaaen beholdes som Forberedelsesklasser.

Imidlertid er der Kræfter i de 8 og først og fremmest i deres Senior, Helms, som ganske vist er lidt despotisk men ved Siden deraf ærgærrig, idérig og oratorisk begavet som faa. Han hører til Hejmdals Første og Største. Balslev er den værdigste, og skal efter en Lærers og en af Oldtidens Forfatteres Mening i Gang og Holdning minde stærkt om højsalig Kejser Tiberius. Ohrt er til Gengæld Komiker og Mimiker paa en Hals, kun én Gang i hans civile Tid vides han at have været alvorlig, og da fremsætter han et Forslag om, at alle Hejmdalister skal gaa med ens Slips — et sort med grønne Prikker (sikkert fordi han selv lige har anskaffet et saadant); — underligt nok forkastes det. Da han bliver Præsident, er han

derimod exemplarisk. De andre er den flegmatiske V. C. Kiær (Overretssagfører), den kritiske d'Origny, der siges at være uimodstaaelig for Damerne andre Steder, men ikke i Ribe, Bartholin, den fuldendte Kavalier, »der efter sin fornemme Slægt har arvet en styrtende Masse Penge og har alle Betingelser for at blive noget stort,« samt Sønderjyderne V. Petersen og Foreningens Stærkodder, Finnemann. Bartholin melder sig dog hurtigt ud paa Grund af et fornærmeligt Digt om en Ridderdyst, han og Petersen har haft med en Garversvend og en Læredreng, og hvor de ikke beholdt Valen.

Den ³⁰/₁₀ samles man første Gang i Solennitetssalen, som Rektor fra nu af en Gang om Maaneden stiller til Disposition. Her holdes ofte Smaakoncerter, og de hyppige Foredragspauser hitter den opfindsomme Kiær paa at udfylde med Musik.

Selvfølgelig revideres Lovene efter Helms' System og samtidig efter den nye Skoleordning, saa at Foreningen nu bestaar af Disciple fra VI, V og IV Klasse. Desuden indsættes en ny Paragraph (§ 2):

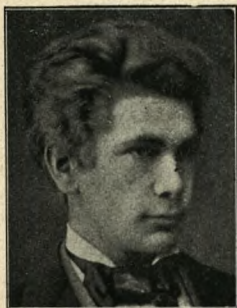
Staaende: L. Finnemann, J. Bartholin, V. Balslev,
V. Kiær, F. d'Origny.
Siddende: K. Helms, V. Petersen, A. Ohrt.

Foreningens Formaal er at virke dannende og belærende paa Medlemmerne navnlig at befordre oratorisk Talent og vække æsthetisk Sans.

De nye Love vedtages den ²³/₁, men Aaret efter (⁵/₂ 76) udvides de yderligere af Kiær, d'Origny og Balslev, III Klasse kommer med, og II faar Haab derom i visse Tilfælde. Samtidig gaar Kontingentet ind i Titalsordningen og sættes til 35 Øre.

I Efteraaret 1875 bliver O. L. E. Rosenstand (se Side 6) Medlem. Han begynder strax at tage ivrig Del i Forhandlingerne, og sammen med Balslev, der i lang Tid virker som Præsident, spiller han en stor Rolle. Han er en baade samvittighedsfuld og dygtig Taler, der »taler som en Literaturhistorie« og er meget belæst baade i dansk og udenlandsk Literatur, forøvrigt udmærker han sig ved altid at komme styrtende til Møderne i sidste Øjeblik med en større Forsyning af sin Aftensmad i Munden og med Resten i Favnen — en rigtig god Pendant til Bartholin og Ohrt, der tidligere undertiden ledsagedes af et Par halve Bajere og en Flaske Likør. En Selvkarakteristik viser hans gode og onde Sider: »Der var ingen af de gode Moirer, der var forberedt, da min ringe Person første Gang slog sine Øjne

op. Atropos, den Uafvendelige, sad just med aaben Mund og lukkede Øjne og fik sig en Skraber; Kloto, Spindersken, spandt paa en ordentlig Ende, hvilket Factum synes at staa i Forbindelse med, at min Ende er blevet saa uforholdsmæssig stor; og Lakesis, Loddets Gudinde, sad med Benene negligent smidt over Stoleryggen og sang Bas til »integer vitæ . . .«; men da jeg, der formodentlig allerede dengang har set overmaade komisk ud, havde meldt, at jeg var arriveret, slog hun pludselig en forskrækkelig Latter op; dette synes at være forbundet med den Omstændighed, at jeg enten sover eller ler« — det passer dog ikke ganske med en højtstaaende Gejstligs Udtalelse for nogle faa Aar siden, at Pastor R. sidder paa Vagt i sit Hundehus nede ved Grænsen, og saa snart der er noget paa Færde, springer han frem og bjæffer.

O. Rosenstand.

Et andet nyt Medlem er J. Chr. Petersen (Højesteretsassessor), der har den Ærgrelse at blive kaldt »Sidse Madsen« af V. Petersen, hvad der forvolder en hel lille Kampagne.

Da der i Foraaret 76 skal holdes Skolebal, tropper Talerne op, selv de yngre, der ikke er Medlemmer af Hejmdal, og holder Generalprøve for at kritiseres og hjælpes. Selve Ballet er morsomt og stemningsfuldt med udmærkede Sange. En anden Lejlighed, som begærligt gribes af Poeterne, er en elsket Lærers Forlovelse, der skildres saaledes:

Han givet har sit Ord, sin Haand og sit Hjerte,
Til én, som alt længe han elsked' med Smerte;
Ej mer han nu gaar ene, nu han hænger
Om Livet paa Kæresten sin, Frk. Fenger.

En virkelig Lyriker skal findes i Balslev, men desværre er de bedste af hans Værker ikke opbevaret, »for at Hejmdals øvrige Produktioner ikke skal komme til at tage sig for ynkelige ud ved Siden af dem«. B. skildres som en Taler, »der besidder den Grad af oratorisk Dygtighed, vi maa sætte som vort Maal.«

Den ¹⁷/₂ 77 beslutter man, at »den, der unnlader at tale, skal bøde 1 Kr. engang for alle« — en Bestemmelse, der paa dette Tidspunkt er stor Brug for, da Hejmdalisterne har fuldt op af det, Fandens Oldemor som bekendt manglede. Samme Dag stilles Forslag om at gøre Redaktørposten ugentlig igen, og dette vedtages den ²⁴/₂, hvor man pludselig hører Tale om, at Foreningspedellen henter Vand; efter Lovene eksisterer denne Post imidlertid slet ikke endnu, saa den har vel dengang været ganske interimistisk.

Da Soldet skal udsættes til Sommerferien, og V. J. Kinch (Apotheker, Hornbæk), der en kort Tid har været Medlem, maa rejse fra det*), bevilges der ham 1 Kr. til andetsteds at drikke Gudens Skaal.

*) Se Afskedsdigtet bag i Bogen.

Efter Ferien bliver man sparsommelig og sætter den $\frac{1}{11}$ Kontingentet ned til 25 Øre. J. Jensen (Borgmester, Rødby), som »holder en smuk Aabningstale til Kathederets Blækhuse«, bliver en storartet og retfærdig Præsident. T. L. Schiøler (Sognepræst, Aalborg), der »ligesom Orla Lehmann altid først henrykker Mængden med sit dejlige Aasyn og sin malifulde Røst«, gør opmærksom paa, at Arkivet efter Lovene skal være i Redaktørens Værge, men at dennes Embede nu er ugentligt, og lønnes derfor ved at gøres til den første faste Arkivar for 1 Aar. Som ny Mand takker »den 70 Tommer lange — men ikke slet saa brede« J. S. Lindbæk (Højskoleforstander, Ubberup, † 1909), som viser sig at være en stor Poet, for Modtagelsen, og højtideligt vexles der Haandtryk før Lovunderskrivelsen.

I Protokollen findes foruden en Mængde Digte, deriblandt nogle vel lidenskabelige, ikke faa Gaader; en af dem lyder saaledes: Hvad er reelt? — Opløsning i næste Nr.: noget man kan tage og føle paa, ρ: (her kommer Navnet paa en af Ribes kendte Skønheder). Lyrikken er fyldig, men desværre kan det samme ikke siges om Punschen ved Soldet den $\frac{21}{12}$ — den er næsten udrikkelig, og det siger en Del for en Hejmdalist, saa man er ædelmodig og skænker en stor Part til de længselsfuldt ventende Vægs-tere, Jens Rødkind, Lille Brorsen og Snøvl-Jens.

1878 udmærker sig kun ved sin endnu mere frodige og svulmende Poesi; det gør helt godt mellem alt dette blødagtige at finde et daadskraftigt Vers som M. K.'s.

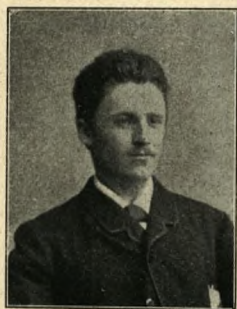
Jeg elsker dig Marie Kiær,
Som Bølgen elsker Stranden.
Du har mit Hjertes Gunst især,
Nu gaar jeg fra Forstanden.

Den 2. November fungerer Chr. S. Blinkenberg (Museumsinspektør, Dr. phil.) for en Aften som Præsident og gør sig bemærket ved, da en Synder faar sin Bøde frigivet af Forsamlingen, strax at idømme alle en Mulkt og hæve Mødet, før der kan protesteres — han er en resolut Mand, hvis Foredrag viser hans vaagnende Interesse for Kulturhistorie og Oldtidskundskab.

I Januar 79 begynder man pludselig at digte Salmer, hvad Student Rosenstand, der kommer til Stede ved et Møde, dog hurtigt faar sat en Stopper for. Kort efter sender han Foreningen en Afskedshilsen, hvori han skildrer Hejmdal som »den Forening, der i sin Tid var min højeste Glæde; den har for mig været mere, end den vist har været for nogen anden; jeg maa med Taknemmelighed bekende, at jeg har virkelig lært noget i Hejmdal, jeg har lært at tænke over det, som jeg havde i Sinde at udtale mig om, jeg har lært med nogenlunde Herredømme over Sproget at udtale mig om det, som interesserede mig for alle de uforglemmelige Timer, jeg har tilbragt i Hejmdal, bringer jeg herved Foreningen en inderlig Tak Skulde jeg indprente en Lære, som jeg kunde give enhver med paa Vejen gennem Livet, saa blev det atter og atter den samme: »Glem aldrig Eders Ungdoms Begejstring!« Og det skal være mit sidste Ord i Foreningen

Hejmdal.« Det er smukke og velmente Ord, der udtrykker, hvad alle vi, der holder af den lille By med dens mange Fortids- og Nutidsminder, engang har tænkt og lovet i vort stille Sind, men desværre ikke alle har levet efter.

Det er et helt nyt Hold, der nu hersker. Af de gamle navnkundige er kun Blinkenberg og Lindbæk tilbage, og den sidste skulker ret ofte med Bryllup eller Barsel til Undskyldning, hvad der foranlediger T. R. L. Krarup (Herredsfoged, Odense) til den Bemærkning, at »det indtræffer temmelig ofte med den ærede Herre; men man kan dog vist ikke tillægge ham selv Skylden derfor.« De andre er A. S. Sodemann (Sognepræst, Farstrup—Lundby), der snart er Kasserer snart Præsident og dertil udmærker sig ved »en styrtende Masse Filipenser«, N. J. Lütken (Fuldmægtig i Overretten) og P. S. Thomsen (cand. polit., Postmester, Lyngby), som begge er gode Talere, K. Johansen (Provst, Dybe—Ramme, † 1905), der kan træffe

H. Madsen.

Esset i et Kort paa 300 Alens Afstand og er udmærket Danser; Gymnast og Præsident, P. Dircks (Overlæge, Rønne), K. Hansen (Amtsforvalter, Aarhus), »en smuk lille Person med kjønne brune Øjne«, og H. Madsen (Polititiinspektør, Chef for Opdagelsespolitiet), »af Rektors Naade Dux i III. Klasse og i Besiddelse af et lyst Hoved og intelligent Blik«. Paa Grund af hans tydelige Haandskrift sættes han strax til at skrive Digte ind. Den vordende Politimand holder blandt andet et glimrende Foredrag om Vridsløselille Straffeanstalt, »som ingen anden Hejmdalist havde gjort Bekendtskab med«, og i 1881, da han er Præsident,

holder han en Forsvarstale for Xantippe, som selv Sokrates — trods sit nøjere Kendskab til denne Dame — maatte have bøjet sig for; ligeledes indleder han en livlig Diskussion om Forsvarssagen.

Allerede længe har man hørt Tale om, at Hejmdalisterne efter Mødet gaar til Sønder- eller Nørreport, undertiden begge Steder; i de sidste Aar er det dog kun til »Plantagebroen«, og den $\frac{15}{8}$ 79 faar man første Gang at vide, hvorfor man gaar derud.

Aarets store Strid staar mellem »Pentaur« og K. Hansen, der som Kritiker har kørt den ærede Forfatters Digt »Tvende Nattebilleder« sønder og sammen ved kategorisk at kalde det »noget Erkesludder«.

Paa Grund af en vistnok lidt uretfærdigt idømt Bøde udgaar Hansen 1880 og faar det Lov med sig, at han er en god og dygtig Kammerat, hvis Digte er noget af det bedste, Protokollen har at opvise.

Avisen, som Ugeberetningerne kaldes, har nu lærde Skribenter, der serverer en latinsk Afhandling om »philipenses« og et »opusculum biographicum et naturale de Hejmdalistibus«. Soldet den $\frac{22}{12}$ holdes i Jes Møllers nye Beværtning »Jernbanehotellet«^{*)}, og særlig skal Madsen have udmærket sig som Magister bibendi — dog ikke ved at skænke i de andres Glas.

^{*)} Nuværende »Hotel Riberhus.«

Aaret har bragt nye Folk, deriblandt G. F. C. R. Sarauw (Syndikus, Berlin, † 1907), som slaar om sig med franske Udtryk og holder meget af at tale »med Cigar i Munden og grinende over hele Ansigtet« — hvad der vel egentlig maa regnes for at være en Kunst — dertil vælger han med god Smag saa alvorlige Emner som »De forskellige Slags Dødsstraffe«.

Februar 81 har sin Interesse ved, at der intet sker; paa Grund af Mæslinger og en spændende Teateraften lukker man. De største Begivenheder er »den lige fra Top til Taa ejendommelige og absurdtænkende« H. E. H. Thygesens (Læge, Sjællands Odde) Foredrag, der er frit og handler om, »hvem man skal tage til Kone« — senere belærer han om, »hvordan man skal fri«, — saa han har været fremmelig — og Lützens og F. G. G. Svendsens (stud. theol., † 85) drabelige Tvekamp i Skoletiden, som Rektor efter et langt Hexameterdramas Beretning maa lægge sig imellem.

Nu forspilder Rektor for en Tid Hejmdals Gunst ved at forbyde Sold i April, og Sæsonen slutter stille.

I September har O. C. M. Kirk (Byfoged, Aalborg) sin Debut med en Tale over det frie Emne »Ris«, som han vittigt varierer fra Botanikkens og Regningens Omraader til den stedlige Kraft af samme Navn.

Et godt Hoved skriver en morsom Undersøgelse af Fugleriget i Smag med »Studentereforeningens Vrøvleblade«, og en Komité bestaaende af Thygesen, Sarauw og E. L. V. C. Bovien — der skriver sig Beauvien — (Sprogslærer, cand. phil.) overdrages det at gøre Udpluk i Digtningene til en Udgivelse — desværre med et ligesaa sørgeligt Resultat som de senere forgæves Forsøg paa at komme paa Tryk.

Den ¹⁰/₁₀ et det spaaet, at Verden skal forgaa, og et Medlem foreslaar derfor at lade Pedellen fremsætte Spande til de angrendes Taarer; ogsaa Kirk er vittig og erindrer, da A. J. H. Stürup (cand. math., † 1895) optages, om Balslevs Lærebog: »En ny Adam skal fremstaa og voxer op«, men skynder sig at tilføje, at Stürup endelig ikke maa blive længere.

Soldet den ¹⁷/₁₂ holdes i landlege Omgivelser i Gredstedbro Kro og er meget lukullisk — et solidt koldt Bord med Øl og Snaps og bagefter den uundgaaelige Punsch. Beretningen, der er skrevet af Sarauw, bærer umiskendeligt Præg af den Titel, han har givet sig selv, »eneste anerkendte Fabrikant af Blyhatte«.

Endnu bedre er dog Skoleballet i Klubbens Sal i Februar 82. Ritmester Fahrner (Oberstløjtnant, Kollektør i Helsingør, † 1913) arrangerer Festen og dekorerer med Bankbogholder C. Bruuns Kunstværker, de Tegninger Foreningen den Dag i Dag bruger ved Højtiderne af Hejmdal, Brage, Minerva og Ydun. Stemningens Højde ses af en anonym Beskrivelse. Thygesen kan ikke kende Mand fra Kvinde og kalder Æblegudinden for Apollon, Møller Hansen (Landstingsm., Bankdirektør, Ribe), »Pigernes Jens«, rejser sig under Klapsalver, han taler for Skolebalkommissionen, Borgmester V. C. Hjort († 1912) for Ribe og Doktor J. J. Kiær (Stiftsfysikus, Konferensraad, Ribe, † 1911) for Disciplene, — alt sammen meget pænt, idet man efter

hver Skaal laver Folkevandring og gør krampagtige Forsøg paa »at hælde hinanden en Slat Vin nedad Ryggen«. Men efter Bordet, ja, da ser man Skolens Dux, den unge A. J. Kinch (HerredsfuIdm., Assens, † 1903) og Borgmesteren kærligt omarme hinanden i et Venskab, der varer hele Aftenen og skaffer Værten af med et større Kvantum Banco. I Dansesalen fører Bovien op med »den henrivende Louise Kiær«*), og gennem Tumulten hører man Sarauw præsentere: »Der ser De min værdige Lærer, Hr. Amorsen.«

Kl. 4 holder Dansen op, og skønt Madsen prøver paa at omfavne Rektor, lykkes det ikke at faa den i Gang igen.

— Skoleballer har kun indirekte noget med Hejmdal at gøre, men er nærligvis alligevel en stor Begivenhed for Hejmdalisterne; morsomt nok har man haft Skoleballer igennem lange, lange Tider, allerede i det 16de Aarhundrede gjorde man Forsøg paa saadanne, men ganske vist var Disciplene den Gang en ringeagtet Kaste, som ingen ordentlige Folk kunde overlade deres Døtre til, »da Følgen deraf let kunde blive ubetimelige Forbindelser«, og man maatte derfor oftest danse med hinanden. Man tog saa Dansen paa Fstedagene, St. Gregorii (den 12. Marts), St. Thomæ (den 21. December), ved Majfesten og Fastelavnen eller den aarlige Sommerhøjtid med dens »Tranedans, en sær Dans, Skolens Personer danse ude paa Engene, naar Høet indhøstes, et Parti staaende paa de andres Axler.« For at se derpaa valfartede Ripenserne ud til Holmene, og skønt man nu vist snarere danser »Storkedans« derude, er det blevet en kær Pligt for enhver god Ribe Borger at følge »Politikorpset« paa Ærens Vej gennem tykt og tyndt og med Fare for en dundrende Holmesyge. —

I Foraaret 1882 opstaar en stor Strid mellem Kirk og Madsen, og den breder sig, til den omfatter den ganske Forening og bevirker, at Bovien træder ud og følges af P. H. Vibæk (Sognepræst, Taarnby), C. V. N. E. Møller (Fuldmægtig), Chr. Hansen (Apotheker, Argentina) og den store Digter M. D. Jepsen (cand. theol., Lærer); dog gaar Bovien og Vibæk igen ind til Efteraaret. — Kontingentet nedsættes i August til 25 Øre, skønt Vibæk og Stürup er derimod, »som det synes af Frygt for ikke at kunne blive rigtig fulde ved Soldet«. Aaret er sløjt og sluttet den 14/10; hermed bliver Heimdal halvvaarlig.

I 83 fører Stürup en skarp Pen og rakker ned paa sine Medmennesker, især Præsidenterne, indtil det lykkes ham selv at erobre Taburetten. Ellers gaar alt sin vante Gang, til man i 84 faar Brev fra Skoleduxen i Horsens, der uforsigtigt slutter med et Løfte om at besvare alle Forespørgsler; selvfølgelig vedtager Hejmdalisterne hver for sig at sende ham et langt Brev fuldt af Spørgsmaalstegn.

En homersk Digter, H. C. Hegelund Lange (Læge, Folketingsmd., Kleitrup) prenter et langt Epos om den stærke Jens Peter Kristian, Søn af en Skrædder, der fra sin natlige Færd til Varde hjemførte Sylfidens Signe (jvf. Odyseens 2den Bog); desværre har Efertiden mistet et sikkert ligesaa

*) nu g. m. Dr. med. Gade, Christiania.

skønt Digt om »Skolebalstøtten« I. A. Friis (Overlæge i Hæren). Af de øvrige Hejmdalister kan nævnes O. C. C. Fahrner (Ritmester, Aarhus), der fastslaaer, at man i Mørke ikke kan mærke om en Pibe er tændt eller ej, og at Nikotinens Indflydelse altsaa kun beror paa Indbildning, N. H. Anthonisen (Læge, Nordby), F. V. Givskov (Borgmester, Skanderborg), G. Kinch (Provst, Skovsgaard, † 1914), N. P. Nielsen (Overlæge, Ribe), H. Gjessing (Borgmester, Kallundborg), J. S. T. Sørensen (Læge, Stege, † 1913), I. I. Petersen (Overlæge, Dr. med., Krabbesholm Sanatorium), N. H. Pinborg (Realskolelærer, Fredericia) og A. Petersen (Læge, Hasle).

I September 84 koster det ikke ringe Anstrengelse at faa Hejmdal væk-
ket, og saa forlanger Pedellen endda 35 Øre pr. Aften af Kassen men gaar
efter nogen Forhandling ind paa 25.

Et Livstegn er det, at man den ¹⁵/₁₁ efter at have forlystet sig med vove-
lige Historier faar Mod til at lade Kassen punge ud med en Omgang Tod-
dyer à 7 Øre hos Bager Hansen.

I denne Tid optræder H. N. Brix (Dr. phil., Forfatter, Adjunkt, Aal-
borg), der sammen med M. H. Løbner (Missionær, Brødremenigheden,
Afrika) forfatter en latinsk Karakteristik af Foreningens Medlemmer. Man
ser deraf, at Brix har været en god Kammerat . . »magnus delicatus (Slik-
mund) est, et multa liba matutina (Morgenkager) emit, quæ splendide inter
camaratos distribuit« — desværre skildres den vordende Lærer som »disci-
pulus pigerrimus, lecturam delectationis (Morskabslæsning) sæpissime legit,
qua causa sæpe pensa ejus negliguntur. Quum cantat, ululat,« og naar han
taler, har man en Fornemmelse af, at han vil smide hele Kathederet paa
Gulvet. Som Literaturelsker fordyber han sig i de gamle Protokoller og
roder der et lille uskyldigt Vers frem, som siden har fulgt ham gennem
Livet:

O, du hulde Maane,
Som lavet er af Ost,
Hvor mange saa du daane,
Hvor mange dø af Frost.

Se, det kan man kalde et Epigram. Hans egen Tid er nu ikke mindre
god, hvad siger man om:

Nu vil jeg synge en Arie
om Hans og hans Marie.

I 86 nedrakker han den unge Franz v. Jessen (Redaktør, Forfatter, Med-
arbejder ved »Berlingske Tidende« og »Le Temps«, Paris) for hans No-
velle »Hvorfor?«, der ender med, at en Husmand graver sin døde Datter
op af Kirkegaarden med Neglene; Brix undertegner sig i den Anledning
»med Foragt for »ausus sum« (v. J.) som Digter«; til Gengæld kalder v.
Jessen Brix's Kritik for »ynkelig og elendig, som kun en Brix kan skrive
den« — ganske pudsigt i Betragtning af deres senere Livsopgaver.

Da v. Jessen holder et 5 Kvarters kritisk Foredrag om »Mathæi Evan-
gelium«, i hvilket han især finder Vendingen »Lad de døde begrave deres

døde« meget absurd, roser Brix derimod dette. P. N. Hansens (Overlæge, Dr. med.) Kritik er morsomt nok i begge Tilfælde lige omvendt af Brix's.

Fr. v. Jessen.

Skønt v. Jessen kun gaar i IV Kl., tager han med Iver og Lyst Del i Diskussionerne; særlig skal han være fortræffelig som Oplæser, hvad man hyppigt benytter sig af. I sine Foredrag »gaar han saa højt, at man knap kan følge ham paa hans Flugt gennem Skyerne«.

Desuden skriver han mange og lange — ofte fixe — Prosastykker, hvori det dog kniber lidt med Tegnsætningen, og Orthografien er heller ikke den bedste — der gaar Sagn om, at han faar en Novelle retournet fra et Hovedstadsblad med Paaskriften: »Lær først at stave rigtigt«. Hans Sprog udtaler »det fortrinlige Medlem« og den dygtige Præsident P. N. Hansen sig om: »Det er smukt og jævnt, ligelangt fra Plathed og Svulst og staar fuldtud i Højde med det bedste, vi har hørt i Hejmdal i Aar. Novelletterne har en vis Duft ved sig, som var det — i det mindste til Dels — noget selvoplevet. Forfatteren har set med sine egne Øjne og set godt« — heri har vi den Dag i Dag en fortræffelig lille Skildring af v. Jessens Kunst. Vers har han aldrig været nogen Mester i, hvad den tvungne Indlevering giver grufulde Beviser paa. Et frivilligt maa dog fremdrages, en Aforisme, der er meget filosofisk:

Et Blad — en Susen blot af Vinden.
 Et Ord — et Skuldertræk af Kvinden,
 saa er de begge som et Kys paa Kinden —
 det mærkes vel, men vejres bort ved brat Forsvinden.

Og nogle Hejmdalst-Billeder, som bliver tilskrevet hans Pen, faar han frygteligt over Nakken for. — Som praktisk Mand skaffer han Foreningen Husly, da den den ^{18/11} 86 jages ud, fordi Pedellen skal skure. Lokalet er en tom Farverbutik med Gulvtæpper for Vinduet og hyggeligt udstyret, her holdes hans Religionsforedrag.

Redaktør v. Jessen er Ribe Skole megen Tak skyldig, som han selv senere har udtrykt sig, og med Kærlighed omfatter han endnu de Aar, han tilbragte der, for ham har Ribe været »det hvide Slot i Ukraine«, hvortil hans Tanker ofte drages, og hvorfra de i sin Tid drog paa Langfart til de fjerne Lande, da han modnedes til sin nuværende betydningsfulde Gerning.

Den ^{17/2} 87*) faar Hejmdals »Bannerfører og Præsident »den vise« J. Bruhn (cand. phil., Kapstaden) vedtaget, at der indføres politiske Diskussioner, og disse bliver herefterdags holdt hver Mødeaften efter Foredragene og har som Regel udmærket valgte Emner. Samme opfindsomme Herre foreslaar, at der ligesom i gamle Dage skal abonneres paa adskillige Blade,

*) Hejmdal bestaar i denne Sæson til ^{25/2}, men bliver saa atter halvaarlig.

og nu vælger man forskelligtfarvede som »Avisen« (2 Exemplarer), »Social-Demokraten« og »Politiken«.

I Modsætning til denne »voxne Interesse« staar rigtignok den $\frac{25}{2}$'s Begivenhed, som vist egentlig burde forties. Da Talestoffet hører op, leger man — siger og skriver — Indianere under vilde Hyl og Trusler om at skalpere hinanden; særlig god er Løbner, der andet Steds beskrives som »Massus poetus(!) magnus est« — — sunt pueri, pueri . .

Den $\frac{19}{11}$ er en Mærkedag, da er Hejmdal indbudt til Rektor Fritsche, som læser Karl Gjellerups »Helikon« op og trakterer med Æbler og Punsch i lange Baner.

Den $\frac{11}{11}$ 1882 havde Rektor Krarup (entl., † 1915) forladt Ribe — for at overtage Rektorembetet i Roskilde — og var fra den $\frac{15}{12}$ blevet efterfulgt af Overlærer i Roskilde Thorvald Fritsche. Rektor Krarup havde oparbejdet Skolen, der, efter at Krigen tog det store Opland fra Ribe, sammen med Byen blev lammet stærkt i sin Virken; Rektor Fritsche fortsætter og efter ham de følgende Rektorer, saa Elevantallet næsten stadig har været i jævn Stigning og i det 20de Aarhundrede efter Fællesskolens og den nye Skoleordnings Indførelse er gaaet betydeligt frem.

Dens Maksimum, som den sikkert aldrig igen naar, skal vi langt tilbage i Tiden for at finde. I Middelalderens Kirkeordinants var det befalet, at hver Købstad kun maatte have een Skole, en Latinskole, »fordi latine Skoler for-dærves gerne af de danske og tyske Skoler«; følgelig oversvømmedes den. Biskop Peter Palladius beretter, at der i hans Skoletid (ca. 1520) var 700 Disciple i Ribe Skole og 900 i Roskilde. De sølle Ripensere maatte da ogsaa stuves sammen paa Skolens Loft (i den nuværende Bagbygning til Friboligerne i Skolegade—Grydregadekarréen) forkuede og forfrosne. Først i Aaret 1790 kom der Kakkellovne; saa skulde der varmes, maatte det være ved Hjælp af Ris eller Ferle. Den daarlige Luft bødedes der paa ved Mangel paa Ruder. I 1591 var Antallet 250—60, og deraf fik 191 Understøttelse. I 1592 steg Tallet, muligvis fordi Skolen i 90 fik en ny dygtig Rektor, til 315, hvoraf 108 i nederste Klasse, af hvilke 90 fik Understøttelse, saa vor Skole har altid været gavmild af sig. —

Var Rektor Krarup interesseret i Hejmdal, kan det samme siges om Rektor Fritsche, der med Glæde og Forstaelse ser det kammeratlige og udviklende Ungdomsliv spire frem under Skolens Vinger — maaske ogsaa fordi hans egen Søn, A. J. Fritsche (Borgmesterfuldmægtig, Esbjerg) er Medlem og er i Besiddelse af den forbavsende Evne at kunne komme for sent og snige sig ubemærket ind, saa han bliver fri for Bøder.

Sæsonen 87 er saa mat, at kun den intelligente J. O. N. M. Rosendahl (fhv. Overretssf., Amerika) og Lyrikeren J. G. Bang (Folketingsm., Dr. phil., † 1913) bliver tilbage til Aaret 88. De samler en ny Skare, og d. $\frac{9}{10}$ holder Rosendahl et meget kritiserende Foredrag over et religiøst Emne, hvorimod Bang opponerer, og H. Gjessing (Fuldm. i Overretten) og J. P. Lindbæk (se Side 5) skriver en lang saglig Imødegaelse.

Man skændes meget i Tale som i Skrift, mest dog sikkert Lindbæk og C. F. Steen (Bogholder, † 1910), der ustandseligt pukker paa hinanden hele deres Heimdalistid igennem og i Stedet for »Venlig Hilsen« underskriver deres Indlæg »Med Foragt«. Først den ¹⁶/₁₁ 89 forsones de forholdsvis i Anledning af 25 Aars Festen med den Indrømmelse, at ingen har besejret sin Modpart.

Poesien bærer Blomst igen, og det er moderne at skrive mythologiske, astronomiske og zoologiske Skitser over Lærere og Elever. Pseudonymerne er ret ejendommelige, foruden Hades, Svend Vonved, x og y, finder man Severin Salamiel Kneckmeyer Hasenskræk (Humoristen Gjessing), »Ribe Stifts-Tidende«, hvad der foranlediger Kritikerne, N. N. Linnet (Læge, Bogø) til den Bemærkning, at det er det eneste gode ved Stykket.

Diskussionerne er prægede af Tidens Løsen, Politik; Linnet, Lindbæk og Rosendahl er Forsvarsvener, Steen og S. M. Harbye (Sognepræst, Tønsing, † 1908) det modsatte. Rosendahl kan som vordende Jurist baade Grund og Valglov paa Fingrene og taler »som en Folketingskandidat«; et af hans Yndlingsemner er »De provisoriske Love«. Linnet taler kønt om Sønderjyderne, som Student Fritsche paa et Besøg har lagt Foreningen stærkt paa Sinde, og Steen, »Verdens anden Demosthenes«, holder d. ¹⁷/₁₁ en royalistisk Tale for Kong Christian den IX og de Fremskridt, Fædrelandet har gjort i hans 25aarige Regeringstid.

Gustav Bang, som endnu ikke er blevet Socialdemokrat, diskuterer ivrigt Socialismen og fører for at skabe Liv i Foreningen en kvik Pen mod »meditator« (Rosendahl) angaaende begges Færdighed i at skrive rent. Hans Udtryk er blomstrende: »gadedrengagtige Skældsord«, »det var bedst fuldkomment at negligere ham som andet Kryb« osv. — naturligvis giver »meditator« ham ikke noget efter.

Soldet i Januar 1889 holdes paa selve Skolen, og Rektor viser sin gode Tiltro ved først at møde Kl. 12 for at minde om, at »nu er det paa Tide.«

Vi har nu naaet Jubelaaret 1889—90. Dets 15 Medlemmer er: P. J. M. Amorsen (stud. polit., † 93), J. A. Filskov (Sognepræst, Rye), Gjessing, Lindbæk, Linnet og Steen af IV. Klasse og J. V. Finsen (Landmaaler, Johannisburg), B. P. Bertelsen (Skoleinspektør, cand. mag.), R. J. T. Andresen (Præst for den evangelisk-lutherske Menighed i Tandil, Sydamerika), R. H. Abel (Sagførerfuldm.), J. V. Vad (cand. theol., † 98), M. Jørgensen (cand. theol. Højskolelærer, Brahetrolleborg), H. J. Warrer (Læge, Vejle), J. Amorsen (cand. phil., Skodsborg) og C. A. Bjerrum (Kredslæge, Farsø) af V. Klasse.

Aaret indledes med et Agitationsmøde, der holdes af Student Rosendahl d. ²⁴/₈. Den 25. har vi første ordentlige Møde, og her synges som før omtalt »Sol er oppe« — et godt Varsel.

Præsident bliver ved hemmelig Afstemning Gjessing og Arkivar Lindbæk, der i dette Aar »indlægger sig uvisnelig Hæder i Heimdal« ved den Omhu, hvormed han ordner Arkivet, og fortsætter den desværre forsvundne

»Hejmdals Historie«, hvis Afsnit 1865—71 er skrevet af Sodemann, 71—73 af Blinkenberg og 73—77 af A. J. Kinch.

Steen bliver fast Referent, og det koster Lindbæk en Del Ærgrelser paa Grund af den haarde Medfart, han gerne faar i Kritiken. Den anden November foreslaar Steen denne Post afskaffet, og den tidligere Ordning indføres igen.

Kontingentet bliver — netop nu, da man har Brug for Penge — sat ned

(Billede fra 1888).

Bageste Række: H. Gjessing. J. A. Filskov. P. J. M. Amorsen. N. L. Christensen.
N. N. Linnet. J. P. Lindbæk.

Forreste Række: C. F. Steen. Th. M. Jensen. J. J. Jepsen. S. M. Harbye. H. Haahr.
(Christensen, Jensen, Jepsen og Haahr er ikke Medlemmer af Foreningen).

til 20 Øre mdl. Samtidig paatager Bjerrum og Andresen sig at spille Violin til Sangene; — de er altsaa de første præcantores.

Den ⁷/₉ bliver Hejmdal forvist til Amorsens Værelse med Fru Terman's Servante som Talerstol, fordi Sillas Nielsen skal gøre rent, og her er man ædelmodig nok til at bevilge samme strenge Herre et Maleri(!) »Sommerdag i Skoven«, som i Anledning af hans 25 Aars Jubilæum d. ⁹/₁₀ overrækkes ham af Steen, der med velvalgte Ord kalder ham »Hejmdals Støtte«.

En af Aarets største Debatter handler om Retskrivningsspørgsmaalet med Bortkastelsen af de stumme »j« og »d« og Benyttelsen af store og smaa Bogstaver.

Den ²/₁₁ holder Overlærer Fraas Foredrag om »Arkitekturen i Dan-

mark« og Rektoren den ²⁸/₁₁ om »Sophokles«, hvorefter han læser »Orestes' Hævn« op.

I 1888 reviderer man Lovene og fortsætter dermed i 89, da man gør dem mere praktiske og indskyder en Paragraf om Nedsættelse af en aarlig Historiekomité, hvoraf Arkivaren skal være Medlem. Alle Historiekomiteernes Værker er desværre ogsaa gaaet ind i det evige Mørke. Lindbæk foreslaar i Anledning af Jubilæet at lade Lovene trykke, men det forkastes som en underlig Form for 25aarig Livsglæde.

Endelig indtræffer Højtidsdagen den 20. Januar 1890.

Syngesalens grønne Bord er iført uskyldshvid Klædning. Gaasen glinser, og Sillas triner frem i al sin Magt og Vælde og byder sødt smilende »Væssego«.

Da det bedste er spist, sender man Bud efter Rektor, som bænkes ved Siden af Præsident Filskov og beværtet med Punsch og Kage. — Man er ikke overtroisk, to af Gutterne mangler, men i Nødsfald kan Rektor regnes som Nr. 14. — Nu tager han Ordet og udbringer Hejmdals Skaal med den Tilføjelse, at han »altid vil være med til at støtte den, saalænge det gode og skønne fremmes i den« — og saa gaar han igen. Andresens Violin kommer frem, og man svinger sig med Lyst; P. Amorsen og Steen spiller Husmand og Greve^d og skælder hinanden Bælgen fuld, og derefter arrangerer man »Den døende Fægter« med Gjessing, der udstøder dyriske Brøl, som den fangne Kongesøn og Steen som Gladiatoren. Afslutningen er en rygende Bolle Hjemmebryg og et Utal af Skaaler — men underligt nok kun een for det feminine, og dette er endda indbefattet i den sidste Tale for »Hr. Sillas med Husstand.«

Naturligvis vender man Broen, før man gaar i Seng. Hermed sluttes de første 25 Aar af Hejmdals Liv, og som Punktum sætter vi Festkomiteens lille Vers:

Paa stærke Piller fast du staar
Vor Fader huld!
Nu kommen er dit Jubelaar,
Men dog Du staar i Ungdomskaar!
Med gavmild Haand Du rigt udsaar
En Sæd af Guld!
Dig skønne Minder til os bandt.
Hav Tak for Tiderne, der svandt!
Hav Tak for Aarene, der randt!
Hav Tak!

— — —
Aaret 90's Studenterhold danner d. ⁹/₁₀ i Harbyes »Salon« i Turesensgade i København en »Ribensisk Klub« med Kontingent af 25 Øre pr. Aften. Lindbæk bliver Ordstyrer for en Maaned og Kasserer for hele Sæsonen, der dog kun strækker sig over 6 Mandage. Møderne holdes i Fru Wieds Hotel i Istedgade og er en Fortsættelse af Hejmdalsaftnerne med Foredrag, Diskussioner og Oplæsning af »Journalen« med dens Referater og sparsomme men gode Digte.

Ovenpaa Jubilæumsfryden kommer Reaktionen. Den næste Aargang begynder den ²³/₈, og er ikke særlig morsom. Foredragene er de sædvanlige, og til dem knytter man hver Aften en Diskussion over et i Forvejen opgivet Emne — »Livet efter Døden«, »Forsvarssagen« o. s. v. Af Aaret 90's Navne bør foreviges: Vad, der ikke er nogen stor Taler men meget flittig med Udarbejdelsen af sine Foredrag, O. Blume (cand. phil., Styrmand, Amerika), L. J. Okholm (stud. med., † 98), E. M. Bryndum (Præst, Tybørøn), N. F. I. O. Bang (Kontorchef i Statistisk Bureau, Næstformand for Landsoverskatteraadet), Chr. Jensen (Præst, Søby paa Ærø) og Bertelsen, der er et betydningsfuldt Medlem og en god Præsident. Om H. C. Harck (Overretssagf., Varde) hører man, at han den ²⁹/₁₁ rejser til Varde for at faa taget Maal af sine Underextremiteter til et Par højst nødvendige Permissioner, hvilket maa betragtes som en acceptabel Undskyldning for hans Fraværelse; derved gaar han rigtignok Glip af et smukt og virkelig stemningsrigt Foredrag, som Th. Sv. Wielandt (Skovrider, Palsgaard) holder om Halligerne.

1891—92 bestaar Hejmdal kun af 8 Medlemmer, og disse vedtager den ²⁶/₉, af Mangel paa »tilstrækkeligt Stof« til at udfylde Møderne med, først at begynde Aftnerne Kl. 8 i Stedet for som tidligere Kl. 7¹/₂.

Nu er M. J. Brammer (Læge, Aarhus) Præsident, og, da han en Aften er fraværende, Hædersmanden C. S. Davidsen (Læge, Odder). Hele Aaret er uinteressant og sløjt, først ved Soldet lives man lidt op; det holdes for en Gangs Skyld i Gymnastiksalen, som Okholm bemærker, »maaske af Frygt for, at vi i vor Lystighed skulde hakke Sophokles og de andre gamle Kanutter i Syngesalen til Plukfisk«. Pedellen har sikkert gjort ret i sin Bestemmelse af Lokalet, thi hvad der sker samme Aften kan ingen erindre; kun ét ved man, Punschen har dræbende Virkning — nogle gaar derfra, andre bæres — quos honoris causa non nomino.

Aar 92—93 er om muligt endnu værre. De bedste Medlemmer er A. P. F. Blinkenberg (Sognepræst, Houen), Brammer, A. H. Hübschmann (Læge), H. N. Høigaard (Sognepræst, Nautrup, Sæby og Vile), L. A. Michaelsen (Sproglærer), P. C. Tang Petersen (cand. mag., Kolding), D. Eiler (cand. theol., † 1902), E. O. J. Morthensen (cand. theol., Missionssekretær, Hellestrup) og A. M. P. Skettrup (Sognepræst). — Saa roligt er endogsaa dette Aar, at Gaasegildet holdes i Syngesalen den ¹⁷/₁₂, og Rektor opfordrer Deltagerne til at slaa sig lidt løs — men ganske vist, naar de gaar hjem, passe paa »Filistrene«.

1893 bestaar Foreningen af »15 uensartede Molekuler, som dog alle har det tilfælles at ville tilfredsstilles«.

J. H. P. Johansen (Læge, Vejle), der er et Par Aar ældre end Kammeraterne og følgelig mere udviklet end disse, holder flere udmærkede religiøse Foredrag om Indremissionen, og A. Poulsen (cand. theol., Rektor, Hjørring) indleder en Diskussion om Ynglingesagen, hvori A. Bøggild (Grosserer, Boston), J. E. Bøggild (cand. jur., udsendt Generalkonsul, London), J. Høher (Sognepræst, Tversted—Uggerby), J. P. Kalff (cand. phil., Prokurist) og M. R. Morthorst (Adjunkt, Roskilde) meget ivrigt tager Del. Da E. Stürup (cand. jur., Assist. i Overretten) og andre misbilliger disse Foredrag som lidet stemmende med Hejmdals Tarv og skarpt paataler, at der synges Salmer ved »alt andet end kristelige Sammenkomster«, tager A. Bøggild kraftigt til Orde derimod men indrømmer samtidig, at »den lystige, vittige og gemytlige Aand, der burde være i en saadan Forening, mangler«. Præsident bliver O. E. G. Loll (cand. jur., Godsfuldm., Hardenberg), og i hans Fraværelse vælges J. Moe (cand. theol., Skolebestyrer, Langaa) som den første Vicepræsident for en hel Maaned (November); dermed er han øjensynlig dog ikke helt tilfreds, thi han gør stadig mægtige og vægtige Angreb paa Loll for at faa denne væltet af Tronen.

Nu er det blevet Skik at vælge en Præcantor til Festerne, og den første officielle er vistnok A. Bøggild.

1894 har Ribe Besøg af Prinsesse Marie, og denne Begivenhed afføder naturligvis et større Epos; ellers er det kun saa som saa med Versemageriet.

Da Johansen fortsætter sine religiøse Foredrag, og dette vækker Misfor nøjelse, melder baade han og Høher sig ud allerede i September.

Den første Taler er nu Morthorst, der »tripper lidt meget paa Rostra, er stor Gymnast og mager som et Udraabstegn«. B. Dam Nielsen (Læge, Birkum pr. Højby) er en god Tegner, der har udført en ganske flot Hejmdal i Begyndelsen af Protokol XI; »quondam dux classis honore fuit, sed Pater Fortuna (alias Peter Lycke, cand. mag.) eum vicit.«

Georgius Sinus Major (Jørgen Boye Høyer, Højskoleforstander, Skelvad, † 1910) »magnus poeta est, Hejmdali lux et Ripensium oculus clarus est«, P. Gregersen (Skoleinspektør, Esbjerg) er ogsaa Digter, hans Kælenavn er »Grex«, han er stor Danser og »gaudet amore«. A. A. Vedel (cand. theol.,

Højskolelærer, Roskilde) er »homo lævus« (Venstremænd) og »schola alta« (Højskolen) er hans Kæphest. Og endelig kan nævnes en ligeledes fortræffelig Tegner P. C. H. Bichel (Læge, Rynkeby), »musca in ampulla« (Flue i Flaske) appellatus est a quondam magistro« og V. P. Bøggild (Assist. u. Magistraten), der skriver rigtig godt for sig.

I 1893 er der 18 Medlemmer af VI og V Klasses 21 i Foreningen; man er derfor saa fornuftig at holde Redaktionssekretær til Indskrivning af den tvungne Indleverings Digte.

Efter Opfordring holder Adjunkt I. M. Secher (Overlærer, entl. 1915) et Foredrag om »Den hollandske Malerkunst« og Adjunkt C. S. J. G. Amorsen om »Jordens Udvikling«. De mest bemærkelsesværdige Discipeltaler holdes af J. A. Lindbæk*) (Assist. u. Magistraten, † 1905), der iført Diplommatfrakke drøfter Emnet »Er det gavnligt eller skadeligt at blive skudt (d. v. s. forelsket) i en ung Alder«, og af V. S. Lauritsen (cand. mag.) om »Ærens Tornevej«, der bliver haardt kritiseret som uselvstændigt af Vedel og bevirker en hel lille Kamp, som resulterer i Lovparagrafen af ^{16/11} 95: »Ingen har Lov til at kritisere Kritikeren«.

1896 rykker man ned i IV Kl., da Pedellen mener, det tidligere Lokale efter en Opfriskning er blevet for fint. Størst Rolle spiller dette Aar H. Boisen (Adjunkt, Hillerød). Der paatænkes atter at udgive de bedste af Hejmdals Digte, og Rektor giver Møde for at forhandle derom og eventuelt række en hjælpende Haand. Sagen dør imidlertid hen, og bedre gaar det ikke næste Aar, da man gør et Genoplivningsforsøg.

Af Aarets Mærkedata taler Adjunkt A. W. Høst den ^{3/10} om »Aristoteles«, og den ^{17/10} skænker Aa. Riis Floor (Redaktionssekretær af »Soc. Dem.« og Byraadsmedl., Aalborg) Hejmdal den første Dirigentklokke, som et ellers værdigt Medlem i 1908 vil sælge paa Foreningens Aarsauktion — med Skam maa han naturligvis æde sit Forslag i sig.

Mellem de musikalske Medlemmer N. C. A. Vedel (cand. mag.) og A. F. Moe (Præst, Suderø) arrangeres der en større Sangerkrig om Præcantorværdigheden. Moe sejrer, fordi Vedel gaar for højt.

Den livligste Debat følger efter cand. theol. L. H. A. Hellesens (Præst, Lærer, Køge) fortræffelige Afhandling om »Fagforeningerne«, hvor mange smaa Guldkorn kommer til Verden.

Det nye Hold Hejmdalister, der vokser op, er af god Støbning, og Aaret 97 viser en betydelig Stigning i Kvalitet. Den alvorligste Herre er E. Veldbæk (Amtsfuldm., Svendborg), som holder lærde Foredrag om Rousseau og Dante, og det morsomste Individ er P. Hansen (Præst, Lemvig), der kan ryste Skolen med sin Skoggerlatter og sætte komiske Ansigter op, som han selv erklærer er medfødte.

Skolepedellen har stadig stor Magt, og af Frygt for hans Modstand maa man oven i Købet udsætte den 9. Oktobers Møde til den 15; her bestem

*) Lindbæk vides at have beskæftiget sig ivrigt med »Hejmdals Historie«.

mer man at lade Lindbæk og Floor efter eget Forslag rejse til Odense for at forhandle med »Mimer« om en Sammenkomst mellem Foreningerne og Udvexling af Talere. De to nævnte udfører med en Del Vanskelighed den farefulde Rejse og faar det ordnet saaledes, at de selv, Veldbæk, A. C. Andersen (Amtsfuldm., Ringkøbing, † 1912), N. T. Høyer (Læge, Børskop), A. P. Andersen (Sognepræst, Blaaehøj-Filskov), A. Hage (Ingeniør) og S. C. Juhl (Overretssf.) drager af Sted til Fredericia, hvor de den 7. November træffer sammen med 4 Odensianere, to Koldingensere, der — hvilken Haan — begge kun gaar i IV Kl., og samtlige Fredericiaforeningens Medlemmer. Efter en bedre Frokost hos Borgmester Scharling, begiver man sig til Hannerup og beslutter ved en større Festivitas her efterdags at knytte et intimere Forbund mellem samtlige Discipelforeninger. Denne Tanke er selvfølgelig ikke ny. De udstrakte Korrespondancer har tidligere medført et nemmere Bindemiddel; allerede den $\frac{28}{3}$ 1867 oprettedes i Trondhjem »Samfundsefterretninger«, et »Organ for alle Skolesamfund i Norden«, men 1ste Nummer var og blev dets hele Oplag, og dette indeholdt endda vittigt nok en udførlig Plan for Bladets fremtidige Virksomhed. Rektor forbød kort og godt »denne Naragtighed i 2den Potens« og ophævede Foreningen, fordi de lærde Rektorer paa et Skolemøde i Kristiania var blevet enige om, at »Samfundsbevægelsen var stridende mod Dyd og god Tone« og »en Mangel paa Subordination«

Aaret efter, den $\frac{10}{3}$ 68, forsøgte »Bragi«, Randers, Lykken og med bedre Resultat. Morten Pontoppidan (Sognepræst, Stenløse) arbejdede Bladet i Vejret og Abonnentsantallet steg til over 350. Bladet udkom hver 14. Dag med 4 Sider Poesi og Prosa og levede Aaret ud; saa var den Æra Slut, og først 7 Aar senere, den $\frac{2}{1}$ 75 udsendte »Minerva«, Viborg, »Samfundsefterretninger« for en Pris af »60 Øre dansk overalt, Postpenge iberegnet«. Det begyndte at blive et virkeligt Skoleblad med Meddelelser fra de forskellige Samfund og kritiske Artikler og opnaaede at udkomme i ca. 400 Exemplarer; men efter 2 Kvartalers Forløb var man ogsaa her kørt fast.

Nogen Tid efter Fredericia-Mødet stiftes »de samvirkende danske Skoleklubber« med Birkerødianeren Adam Poulsen (Skuespiller) som Formand, og der udkommer et dansk Blad »Minerva«, men samtidig indgaar man i Forbund med Norge og Sverige om Udgivelsen af »Nordens Ungdom«, Fællesorgan for Nordens Gymnasiesamfund, hvis første Hefte udsendes i September 1898 af »De unges Forbund«, Gjertsens Skole i Christiania (denne Bys Elevforeninger har gode Navne, en anden hedder »Ungdom og Galsskab«). I 3 Aar kommer der et Hefte à 30 Øre hver Maaned fra September til April; 1899 overgaar Redaktionen til »Fosterländska Förbundet«, Högre allmänna Läroverket, Norrköping, 1900 til »Mimer«, Odense og 1901 til »Idun«, Christianssand, som ikke formaar af holde Bladet gaaende.

Indholdet er væsentligst Digte og digterisk Prosa, de mest fremragende Ydere er Erik Rindom (Redaktionssekretær ved »Dagens Nyheder«), Axel

Juel (Fuldm., Forfatter), Johann Sigurjonsson (Forfatter), som benytter det islandske Sprog, og Knud Rasmussen (Forfatter), der her har sin Debut med en køn Skitse fra Grønland. Ripenserne leverer kun faa Bidrag, N. J. L. Buch (Politifuldm.) drøfter »Kærlighed« med Københavneren Gunner Engberg (cand. theol., Sekretær for K. F. U. M.), A. P. skriver Digte og »Sfinx« nogle bedrøvelige Vers med Overskriften »Efter Examen«.

Bemærkelsesværdigt er det, at der i Norrköping i December 99 paa Initiativ af »De unges Forbund« oprettes den første »särskilda nordiska Ungdomsförening, i hvilken även flickskolornas Ungdom inbjudas«. Dens første Møde holdes i Solennitetssalen for c. 300 Medlemmer. Man paatænker at faa en stor nordisk Fest hvert Aar for alle Samfund, men Tiden dertil er øjensynlig endnu ikke inde.

Men tilbage til Ribe —! Ogsaa Kvalitetskurven for Diskussionernes Vedkommende er i 97 stigende. Lindbæk indleder om »Frelsens Hær«, der senere bliver et ret staaende Emne; og Afholdssagen, som C. Jørgensen (cand. theol.) den ²⁰/₁₁ indleder, giver Anledning til en stormende Debat. Den ²⁷/₁₁ klarlægger Pastor Simon Hansen (Sognepræst, Helsingør) »Kirkens Historie i Danmark« og raader Hejmdalisterne til ikke at tage bestemt Parti i nogen Retning men være tolerante.

I Aaret 98 gaar det nedad igen. A. C. Andersen og F. E. Paludan (cand. mag., Varde) er Præsidenter, og et Indlæg fra »pierre« imod dem bliver imødegaaet af 11 andre Medlemmer, som giver dem et smukt Tilidsvotum. Af de øvrige Medlemmer fortjener at nævnes O. Petersen Herredsfuldm., Nykøbing M.), M. N. Bech (cand. theol., Realskolebestyrer, Ullerslev), G. Brock (Miniaturportrætmaler, p. t. New York), R. Knudsen (Adjunkt, Aarhus) og H. M. J. Holm (Præst, Gjedved).

Aaret 99 kan opvise et Par gode Foredrag, A. C. Andersens »Folkeviserne« og F. J. Rechnagels (cand. theol., Rigsdagsstenograf) »Jødernes Stilling i Østeuropa«. »Med rap Tunge« udvikler Vicepræsidenten N. J. L. Buch (se ovenfor) »Darwinismen«, der skaber en stor Disput, og V. Ottosen (Overretssf.) drøfter »Frihed«. Hejmdal har i denne Tid den fixe Idé altid at lade en af Talerne blive Redaktør og dermed Kritiker af sit eget Værk.

Aaret 1900's store og gode Handlinger overlader jeg, da Protokolrækken igen viser et dybt Hul, til Aarets i enhver Henseende fortræffelige Præsident, nuv. Politifuldm. Buch:

Vintersæsonen 1900 i Hejmdal forløb i samme Aand og baaren af de samme Traditioner som de foregaaende Sæsoner, hvilket vil sige, at Aanden var gammeldags, klassisk og Tonen var jydsk-realistisk, eller med andre Ord, at den rette Harmoni mellem det indvortes og det udvortes ikke altid var til Stede. Men det var jo ogsaa derpaa, at Hejmdals økonomiske Existens var baseret: enhver, der ikke kunde omsætte sine Tanker i Vers og Foredrag, maatte bøde kontant, ligesom enhver uklassisk og uparlamentarisk Bemærkning eller Bevægelse prompte maatte vederlægges med Bøde. Og naar jeg nu i Tankerne ser tilbage paa denne Sæsons

Medlemmer: A. Moltesen (cand. phil., Gaardejer, Brørup), O. Harpøth (Herredsfuldm., Næstved), S. Sørensen (Herredsfuldm., Nexø), A. Thornval (Læge), F. Rechnagel, O. M. Olesen (Postexpedient, Varde), A. Friis (cand. pharm.) og A. P. Dahl (cand. theol.), alle brave og fortræffelige Folk, men ganske uden klassisk eller lyrisk Sving, forstaaer jeg særdeles godt, at Pengekassen ved Sæsonens Slutning bugnede af nervus rerum. Kun Præsidenten, J. L. Buch, og Fyenboen, V. Ottosen, indtog paa disse Punkter en Særstilling — førstnævnte som værende i Besiddelse af en vis uklar, akademisk Veltalenhed og Lyst (uden særlig Evne) til at skrive Vers, sidstnævnte som havende en enestaaende lyrisk Begavelse — den han dog hverken den Gang eller senere har vist Lyst til at udvikle.

Maalestokken for de lyriske Frembringelser var et Vers, der skyldtes fornævnte O. Olesen, og som — saavidt jeg husker, lød saaledes:

Fire Linier skal jeg skrive
for for Bøde fri at blive;
men Katten ta' mig, om jeg vil
skrive blot en Linie til.

Foredragene holdt sig gennemgaaende til de bundne Emner: Muhamed, Bagindien, Darwin o. lign. Jeg mindes kun eet Foredrag, der strejfede friere Emner: den moderne Literatur, men saavel dette som Diskussionen faldt ganske til Jorden, da det hurtigt viste sig, at hverken Indlederen (Buch) eller Tilhørerne havde noget synderligt Kendskab til Emnet.

Den Begivenhed, jeg mindes bedst fra denne Tid, er det store Afslutnings-sold. Paa Grund af Pengemidlernes Rigelighed var der, da Gæssene og Smørrebrødet var betalt, betydelige Kapitaler tilovers, som ikke kunde finde anden Anvendelse end til Indkøb af Champagne. Gamle Rektor Fritsches sædvanlige Paa-mindelse, da han trak sig tilbage midt under Gildet: »drik nu ikke for meget, Børnlille«, var derfor velgrundet, men frugtesløs. Det viste sig da ogsaa næste Dag, da Legaterne skulde uddeles i Solennitetssalen, at de lykkelige Modtagere havde ondt ved at balancere hen til Rektor. Desforuden maatte den sædvanlige Gaasegangstur forbi Vægterne denne Aften opgives.

Det er mit Indtryk, at denne Sæson betegner Afslutningen paa en bestemt Periode i Hejmdals Liv: den Hostrupsk-akademiske. Den nye Skoleordning laa da allerede i Luften, og jeg tror, at næste Sæson betegner Overgangen til den nye, mere realistiske Periode.

Det er ikke uden et vist Vemod, at vi gamle Klassikere har maattet erfare, at de Traditioner, som vi i vore unge Dage forefandt i Hejmdal — deres ubekymrede Hygge, Livsglæde og Ungdommelighed til Trods — allerede da havde Spiren til deres egen Undergang i sig. Men saaledes er Livets Gang — ikke mindst i en saa udpræget vestjydsk Skole som den i Ribe. Jeg ønsker derfor ikke, at Hejmdal skal vende tilbage til de gamle Former, men kun at Ungdom og Livslyst altid maa findes til Huse der.

Indenfor Hejmdal dannes der i denne Tid en særlig Klub, »Studarticum«, hvis Formaal bedst ses af nedenstaaende Love, hvortil Medlemmernes Billede yder en værdig Illustration.

Foreningen bestaar af 4 Medlemmer og Lovene af 4 Paragrafer:

V. Ottosen, A. Friis, S. Sørensen, N. J. L. Buch.

§ 1.

Foreningens Indtægter — hvis saadanne kan tænkes — anvendes til Indkøb af Sprit, Rom og Tobak. Kan Indtægter ikke skaffes, købes disse Materialer paa Kredit henholdsvis hos Købmand Chr. Jensen og Tobakshandler Clausen.

§ 2.

I Foreningen maa ikke spilles Kort. Der holdes et Møde om Ugen, hvor der ryges, drikkes og tales. Kun een maa føre Ordet ad Gangen. Ottosen skal være rolig, naar han ikke har Ordet. Friis maa kun le ad sine egne Vittigheder. Sørensen maa ikke være Dirigent hver Aften. Buch maa højst tale $\frac{1}{2}$ Time ad Gangen.

§ 3.

Den, der ikke møder, er udsat for alt.

§ 4.

Foreningen ophører forhaabentlig at eksisterer i 1901. Kreditorerne henvises da til at dele Foreningens Aktiver.

Saaledes vedtaget i »Kastellet*») i Ribe i Vinteren 1899.

Buch. Friis. Ottosen. Sørensen.

I 1901 er F. Nørgaard (Folketingsmd., Højskolelærer, cand. theol.) Præsident. Han er kommet noget senere til Studierne end sine samtidige og følgelig mere moden end de. Han er dygtig og energisk, men — det maa indrømmes — noget tør. De øvrige agerende er P. Boisen Jensen (Dr. phil.), J. K. Kamp (Sygehuslæge, Aakirkeby), C. H. Bech (Overretssf., Ulfborg) og P. Dyhre Poulsen (Ingeniør, Argentina, † 1914).

Aaret 1902 har O. Olsen (Overretssf.) til Præsident. Forberedelserne til Kronen paa Værket, Soldet, skildrer han venligst for os paa følgende fornøjelige Maade:

*) Det lille lave Hus i Sønderportsgade, der ligger lige ud for Puggaardsgade.

Vi forhandlede om Gildet, og én rejste det Spørgsmaal, om der ikke burde holdes en Tale for Kongen. Flertallet var imod det — om det var af demokratiske Grunde, eller fordi man ikke fandt Lejligheden af passende Betydning, skal jeg lade være usagt — men Mindretallet forfægtede sin Opfattelse saa bravt, at der kom et Kompromis ud deraf. Kongen skulde have sin Tale, men Talen for Rektor skulde holdes først! Jeg tænker Rektoren har let i Skægget.

Apropos Rektoren. Han var allerede i Efteraaret 1902 meget syg, og da vi inviterede ham til Gildet, svarede han Nej Tak og henviste os til Overlærer Øllgaard, hvem vi saa indbød. Jeg skulde holde Talen for ham og havde sikkert udarbejdet noget smukt. Men De kan tænke Dem min Forskrækkelse, da Festen kom og baade Fritsche og Øllgaard indfandt sig. Jeg maatte improvisere en speech for Rektor — og den blev rimeligvis halvsøj.

Ak ja, det var dengang. Vi morede os overmaade godt, og vi holdt alle af vor Forening.

Olsen udmærker sig ellers særligt ved at gøre Forsøg paa at forbedre Sangen og forbyde de mindre gode Stemmer, som Ribe Katedralskole desværre ikke har saa faa af, at brøle med; men noget saadant er der naturligvis ikke Tale om, at man vil finde sig i.

De bedste Hejmdalister fra denne Aargang er H. Jessen (Premierløjtnant, † 1914) og O. Dyhre Poulsen (Ingeniør, Argentina).

Aaret 1903 er meget kummerfuldt trods Kliken J. H. Helweg (cand. mag.), J. Richter (Herredsfuldm., Nykøbing Sj.), S. O. V. Hamburger (Læge, Lem), H. P. M. Clausen (Politifuldm., Esbjerg), J. D. Stemmann (Premierløjtnant, Kammerjunker) og C. Skikild (Billedhugger).

Den bedste Taler er den revolutionære A. Sundbo (cand. jur.).

Skønt Hejmdalister holder man meget af at slaa paa, at man er »Athenes Sønner«, og en af Aargangen skriver i 1915 derom »Gud hjælpe os for Sønner, set fra et Gudestandpunkt, det eneste græske, vi var særligt skikkede til, var at drikke Punsch.«

Af Lærere taler bl. a. Adjunkterne P. F. Abell og C. Dybdal, og af Medlemmernes Foredrag maa nævnes Stemmanns om »De vestindiske Øer«, som Amerika netop i denne Tid er svært ude efter.

Clausen anskaffer sig P. Munchs »Det nye Aarhundrede« for at gøre Forstudier til sit Foredrag, men kommer efter grundig Granskning deraf til det Resultat, at han »nu engang ikke er liberal«.

Den ²⁹/₃ mister Skølen sin Rektor, som efter længere Tids Sygdom aagaar ved Døden. I over 20 Aar har han virket i Ribe, og hans Gerning har sat Spor saavel udenfor som indenfor Skolens Mur. Han følges i Embedet af Overlærer Nicolai Esmark Øllgaard, som udnævnes den ²⁸/₄ og indsættes af Biskop G. Koch den ⁹/₆. I 27 Aar har Rektor Øllgaard arbejdet ved Ribe Katedralskole, og med sikker Haand tager han nu Styrelsen over de mange smaa urolige Hoveder; og han, der er opdraget efter det strenge Madvigske System, faar den Opgave at føre den gamle latinske Skole lempeligt over til »den Almene«.

1904 er »en Gang imellem — dog ikke ofte« — livligere end 1903. H.

O. Iversen (stud. med., † 1910) skændes dygtigt med P. Paulsen (Oversetssf.). Til sidst slutter de dog Forlig paa den Betingelse, at Paulsen herefterdags skriver Iversens Digte. Paulsen, der er Sønderjyde, excellerer som god Patriot i sønderjydske Foredrag, hvoraf han, saa snart der er en gunstig Lejlighed, leverer et Par Stykker. Ret udviklede har Hejmdalisterne af denne Aargang været; thi E. Kruckow (Læge) sendes til Rektor med en Adresse, der anmoder om Tilladelse for de to øverste Klasser til at ryge paa Gaden. Overbringeren kommer hurtigt nedad Trapperne igen, og paa et Lærermøde forkastes Forslaget pure som ikke foreneligt med det ministerielle Paabud. Et andet Forslag om at maatte gaa med Stok gør heller ikke rigtig Lykke.

I en Skolebalssang af Stemann fra Vinteren 1903—04 hedder det:

Engang da brat sig aabnede vor gamle Skoles Dør,
og ind der traadte nogen, som ej var set der før,
det var tre unge Piger, der stormede dens Mur,
med glade Smil de lysnede vort mørke Fangebur.

Hidtil havde man kun »kendt af Kvinder de græske Muser ni«, og Begejstringen for dette nye ukendte bevirker, at selv den stærke Gud Hejmdal maa vige for det svage Køn, og den $\frac{7}{10}$ 1905 slutter »Luren«s Redaktør, A. R. C. Nielsen (Medredaktør af »Den danske Pioner«, Nebraska) med at bringe en Tak til »Damerne, der har haft Mod til at indmelde sig i Hejmdal, saa Foreningen er blevet fælles for Drengene og Pigerne«.

Det er første Gang »Luren« nævnes, og efter al Sandsynlighed skylder den Nielsen sin Tilblivelse.

De glørværdige Damer er Valborg Hansen (Missionær, Indien), Erna Meinhardt (g. m. Nielsen) og Ingeborg H. A. Stemann (cand. mag.), og naturligvis bliver deres Duelighed straks prøvet baade som Foredragsholdere og Referenter.

Aarets dygtige Præsident er M. Grue (Præst), og af Digterne er de mest fremragende C. B. Dethlefsen (Redaktionssekretær ved »Hjemmet«), A. Abildtrup (Kolding) og A. Thudborg (Redaktør af »Soc. Dem.«, Struer).

Den $\frac{2}{12}$ holder Overlærer Dybdal Foredrag om »Skotlændernes Karakter« og cand. mag. H. C. C. Reincke taler kort efter om »Heine«. Af Medlemmernes Foredragsholdere gør C. E. J. Yding (Direktør) sig mest bemærket ved at behandle »Fremtidens Kulturcentrum«, som han under Forsamlingens Tilslutning fastslaaer ubetinget er — Gredstedbro. Samme udmærkede Herre slaar et vældigt Slag for, at Afslutningsfesten efter Lovene skal være Sold; men dennegang er der ingen Tilslutning, det bliver Bal.

1906 indledes med at Mødetiden sættes til Kl. 8 — et daarligt Tegn; men til Gengæld trækker det ofte ud til over 10, saa Pedellen indfinder sig for at overvære Slutningssangen. A. M. Friis (Læge) og L. L. Jørgensen (cand. mag.) er skiftevis Aarets Præsidenter, og man har paa engang to præcantores, Thudborg og K. Christensen (cand. jur.).

Lærerforedragene er gode, Adjunkt Reincke har Emnet »Goethe«, cand. mag. Cortsen (Dr. phil., Adjunkt, Helsingør) »Ægteskabet hos de gamle Grækere og Romere« og Adjunkt Abell »Leo Tolstoy«. Cand. Cortsen er det ikke muligt at blive af med efter Foredraget, han morer sig for godt i Hejmdal og slutter Trop med til Hvide Bro.

Dethlefsen serverer flere Gange meget morsomme Viser, f. Eks. en om »Torsken og Gedden«, der paa Forlangende maa gives om igen og om igen, og i Forening skriver R. Nielsen og Aug. Bang (Amerika) en større Tragedie. Aaret slutter med Danseskole under Gymnastiklærer S. C. Stokholm Simonsen og Bal, hvor den Bruunske Samling Guder er blevet forøget med en lille Hejmdal, tegnet og skænket af Arkitekt Theisen (Kolding).

I Aaret 1907 har det første Hold Disciple efter den ved Lov af $\frac{24}{4}$ 1903 fastsatte nye Skoleordning naaet 1ste Gymnasieklasse, og to af disse Th. M. Nissen (cand. phil., Seminarist) og A. Finsen (Arkitekt) findes værdige til Optagelse.

V. Tuxen (cand. mag.), som Aaret i Forvejen havde en succesfuld Talerdebut, bliver Præsident hele dette Aar og Halvdelen af næste.

4 Lærere taler, Adjunkt Abell om »Russerne«, Adjunkt Reincke om »Rejser i Tyskland«, Adjunkt Bech om »Kejserinde Faustina« og Adjunkt Høst om »Røntgenstråler og Radium«.

Af Extemporalforedrag bør nævnes et om Snydesedler, hvor H. C. Brinch (Læge) bekender, at han engang har maattet sluge en »af Frygt for Amorsen«.

Skønaanden er P. P. Raunkjær (mag. art.), der i en Skolebalssang fremhæver den nordiske »Signe« for »Sydlandets blodrige, ildfulde Datter«.

Af de morsomste Begivenheder er Auktionen, hvor Tuxen demonstrerer sin Forsvarsvenlighed ved som Hammer at benytte en Revolver.

1908 optages hele II. G. i Hejmdal. Strax nedsættes der en Lovkommission bestaaende af Tuxen, J. Himmelstrup (cand. jur.), H. Alslev Lund (cand. mag.), E. Thorsen (Ingeniør, cand. polyt.) og Nissen, hvis Arbejde vedtages den $\frac{29}{8}$; herefter faar ogsaa I. Gymnasieklasse Medlemsret. Samme Dag beslutter man efter Lunds Forslag at oprette et Bibliothek »til Fremme af æsthetisk, men navnlig socialøkonomisk Interesse«. Der bevilges en Sum og skænkes af Medlemmerne flere Bøger og Skrifter dertil, bl. a. af A. R. Binzer (cand. phil., Volontør i den kgl. grønlandske Handel, Julianehaab), der ligeledes giver Kassen det første frivillige Bidrag, som ganske vist er af en Tiøres Størrelse men — af Kobber; — naa! den gode Vilje bør dog paaskønnes. Nissen vælges til Bibliothekar og H. J. Hansen (stud. mag.), Kr. J. Kristensen (cand. polit.), Lund og Thorsen kommer i Bibliotheksbestyrelsen. Som Udlaanstid fastsættes Fredag Kl. 7—8.

Af Lærerne taler cand. theol. S. J. S. Nygaard (Seminarieforstander, Ribe) om »Henrik Pestalozzi«. Adjunkt Bloch, der som gammel Hejmdalist straks udbryder: Ryg bare løs, — ellers plejer man at indstille Rygningen under

Lærernes Foredrag — om »Ribe Skole i gamle Dage«, Overlærer Dybdal om »Frisind« og Adjunkt Reincke om »Mysticismen i Rationalismens Tid«. Løvrigt gennembæves Aaret af en politisk og social Bølge. Himmelstrup taler om »Grundlovens Givelse«, og Kristensen og Lund indleder lange Debatter om Henry George, saa lange, at Lund afbrydes med et: »Quo usque tandem abutere . . . ?«

Den ⁹/₁₀ væltes Tuxen af det Lundske Parti, og Kristensen bliver Præsident.

Aarets hidsigste Strid er sikkert den, der fødes af en Misforstaaelse, idet et af Medlemmerne mener, at et indleveret Digt »Den pralende Bønderdreng« sigter til ham.

Den ²¹/₁₁ har man stor Fest, Tuxen møder i extra høje Fadermordere og A. Petersen (stud. jur.) og Sv. W. Pontoppidan (stud. med.) i deres Forfædres forslidte Kjoler.

Præcantoren, I. L. Poulsen (stud. theol.), oplæser sit Lystspil »Bataillon i Ribe«, der er inspireret af den nylig foretagne Inkvartering af Aarhus tropper. Dets literære Værdi er ikke stor, men Munterheden hos Hejmdalisterne desto større. Poulsen kaares til »Nordens anden Digterkong«, og med Musik i Spidsen vandrer man i højtidelig Procession den vante Vej gennem Byen. Et andet af Foreningens morsomme Medlemmer er Sønderjyden Th. Q. Jakobsen (stud. polyt., f. T. tjenestegørende i den tyske Hær), der viser sig at være en fortræffelig Auktionarius, efter at han har sat de til denne Post bevilgede »Øller« til Livs. — Den bedste Vise, der frembringes, er om »Løvejagten paa Elleore« (den første Begivenhed i den danske Filmsverden); men desuden indeholder Luren mange gode Bidrag, som Redaktøren, C. L. Christensen (cand. mag.) med Patos foredrager.

Det sidste Møde den ¹²/₁₂ bæres af Julestemning — de stridende Røster neddæmpes —, Lysene tændes paa den lille Gran, og stille lytter man til de smaa hyggelige »Solstraale«fortællinger, Poulsen læser op.

I Modsætning dertil staar Slutningsfesten den ¹⁹/₁₂ — den holdes med Brask og Bram. Allerede i Middelalderen ved man, at Elever og Lærere i skøn Forening har opført Skuespil. Undertiden var de forfattet af Rektorerne f. Ex. af Peder Hegelund (Biskop, Ribe, † 1614) og Jens Kjeldsen, der i 1630, da Biskop Jersin for tredje Gang holdt Bryllup, med ikke just særlig heldig Haand dramatiserede »Josefs Historie«.

I Aalborg opførte man i 1706 »Den rige Mand og Lazari Historie« i Budolfi Kirke; i Ribe nøjedes man dog med den Del af Kirkegaarden, der ligger Sydøst for Domkirken og kaldtes »Palasjorden« efter det »Palads«, som byggedes derpaa til Scene.

Ret primitive var Dekorationerne, der trak store Vexler paa Tilskuernes Fantasi, og skrøbeligt var Træværket, saa midt under Dommedagsscenen blev »Verdens Dommer« (en ærværdig Borger), der i al sin Magt og Vælde skulde styre mod Jorden, hængende — svævende i stor Fare for at falde ned og slaa sig ihjel. Tilmed gik der Ild i Mekanismen, og til ingen Nytte

anraabte han først »de gode« og derefter »de onde Engle«, som havde nok med at bjerge sig selv. Saa maatte Tilskuerne agere Redningskorps, efter at han havde lovet aldrig mere at paatage sig en saa ansvarsfuld Rolle.

Komedier paa Latin kunde ogsaa forekomme, og det var sikkert til alt andet end Opbyggelse for de sølle Skuespillere.

Senere blev man jo noget mere selvstændige og fik gemytligere Emner,

Paa Scenen: H. A. Lund. S. Pontoppidan. E. Thorsen. Chr. L. Christensen. V. Tuxen. A. Petersen og Frk. Christensen.

Foran Scenen. Bageste Række: A. Bech Hansen. J. Poulsen. K. Fogh. Fru Dohn. Kr. J. Kristensen og Aa. H. Andresen († 1910).

Forreste Række: Pedel Chr. Nielsen. L. Koch. Frk. Laura Bentzon. A. Finsen. Musikdirektør Poulsen. Fru Overlærer Dybdal og Organist Behrends Clausen.

men den Dag i Dag kan man dog hverken undvære Lærernes eller Byens Borgeres Hjælp.

I 1859 har Professor Warming (se Side 8) spillet med i »Soldaterløjer«, nu faar Tuxen den udmærkede Idé at forsøge Komedien spillet igen, og atter opføres »Soldaterløjer« — hvortil han med storartet Snilde har forfærdiget Dekorationer og i Gymnastiksalen bygget et pænt lille Theater, som herefterdags stadig benyttes ved Fester, og et skjult Sted bærer Inskriptionen »Soli Tuxen gloria«. Christensen har skrevet en versificeret Prolog,

som han selv fremsiger, og en Ribeskønhed, Frk. I. Christensen, er indfor- skrevet til Emilie — en Forbedring af Fortidens Komædie, hvor man brugte mandlige Skuespillerinder. De øvrige agerende er Tuxen, Lund, A. Petersen, Pontoppidan og Thorsen — alle store Kunstnere, og baade de selv og Publikum morer sig godt. Desuden giver Fru Overlærer Dybdal, Musik- direktør Poulsen og Organist Behrends Clausen elskværdigst en meget ud- søgt Koncert. Bagefter er der Spisning med Skinke og Grønærter, Lagkage og Punsch og Masser af Taler og Sange, og endelig tilsidst faar Ærterne sig en peristaltisk Omgang ved et fornøjeligt Bal. Senere gentages Kome- dien til Fordel for fattige Ribe- Familiers Jul.

I Foraaret 1909 finder det bevægede Folketingsvalg Sted, der skal sætte Folket til Dommer over den af Konseilspræsident N. T. Neergaard d. 12^{1/2} s. A. fremsatte Forsvarsplan, og det siger sig selv, at den Stemning og Agitationsbølge, der paa dette Tidspunkt skyller over Landet, ogsaa maa sætte sine Spor i Disciplenes Sind. At vække Hejmdal til Live er ugørligt, men de gæve Elever i de 3 øverste Klasser samles da paa Nissens Værelse i Sviegade og drøfter Forsvarssagen baade forfra og bagfra, til der dannes to Partier, som med Rektors Tilladelse afholder deres Valg i Syngesalen paa den ordinære Valgdag, den 25te. Forsvarskandidaten Tuxen med K. A. Th. A. Fogh (stud. med.) som ordførende Stiller vælges med 26 Stemmer, medens Modparten, Lund naturligvis, der støttes af Himmelstrup, kun op- naar 10 for det af ham selv sammenbyggede Program.

1908's Sproglig- Matematikerkamp fortsættes i 1909 mellem Thorsen og Fogh. August og September er Fogh Præsident med alle Stemmer mod tre, men efter at have uddelt et større Antal Bøder besejres han af Thorsen, der fungerer, til Pontoppidan ved Skæbnens Tilskikkelse i December bliver »Konge for en Dag« (den sidste), idet den Thorsen—Madslundske (H. A. L. M., Ingeniør, cand. polyt.) Trop efter en bitter Affære og et større Op- gør med Fogh udgaar. Aaret er saaledes ikke frit for spændende Momenter.

Foreningen omfatter nu alle tre Gymnasieklasser. Bibliotheket, som Nis- sen laver nye Love til, gaar helt i Stykker; men til Gengæld faar Thorsen oprettet en Læsestue, som holdes et Par Gange om Ugen omkring hos Med- lemmerne, hvor der fremlægges en Snes forskellige danske og udenlandske Blade og Magasiner.

Af fremmede Foredragsholdere taler Redaktionssekretær R. Nielsen (se Side 43) om »Nye dansk Literatur« og cand. theol. P. P. Jørgensen (Vi- borg) om »Demokrati« med Diskussion. Til dette Møde er »Luren« fed og velspækket med 14 fulde Spalter poetiske Bidrag af »Hortanus« og »Epi- gon« omhandlende Emner som »Nissens Frieri«, »Nucoline«, »Hvorledes Ridder Hr. Theodosius (alias Nissen) hentede sig en Brud«, »En Fandens Gerning«, »Athenes Sønner« og »Kærlighed« samt en hjerteskerende Svane- sang af »Apollon« med Omkvædet »Min Kilde er nu bleven tør«. Quint- essensen af de indleverede Digte er nærmest i Stil med:

Der er ingenting i Vejen,
Du kan godt blive Kaptajn.
Makedille, makedulle, makedein.

Eller en mere lyrisk fra 1908 som:

Op ad Bjergets stejle Sider,
der hvor Graner staar saa ranke,
vildt igennem Lejet glider
Bækken hurtig som en Tanke.

Ogsaa »Ferrer«-Sagen behandles af en indigneret katolsk Hejmdalist med Ordene:

Han maatte dø
fra Børn og Mø,
og han blev skudt
med Krudt.

Dertil kan saa føjes et hyggeligt Nattebillede:

Hylende, tudende samles Skeletter
inde i Domkirkens hvælvede Kor,
raslende kommer i kulsorte Nætter
hver som i Kiste bygger og bor,
alle de mange
tynde og lange
Dødnings hvide fra sorten Jord.

Af Lærerne taler Adjunkt Abell om Karl Larsens Bog »Japansk Aand«, cand. mag. Sig. Christensen (Adjunkt, Horsens) om »Blicher og Aakjær« og cand. theol. Nygaard om »Sandhedens Magt«.

Af Medlemmerne udmærker J. R. Damsgaard Jensen (stud. polyt.) sig særligt ved at forlange, at Kvinder kun maa gifte sig med Afholdsmænd. N. O. Nielsen (stud. theol.), den store Poet, afløses som Redaktør af Binzer, der ivrigt opfordrer Hejmdalisterne til at »klemme Musen«, hvad der foranlediger A. Petersen til en streng moralsk Indsigelse imod, at Binzer opfører sig saa upassende.

Referaterne er gennemgaaende velskrevne, fremhæves bør særligt et af Chr. Stougaard (stud. polyt.), der i Orthografi og grinagtige Vendinger vist skal søge sin Lige.

Den ³⁰/₁₀ dør Rektor Øllgaard efter en Operation i København, og den ⁹/₁₁ finder hans Begravelse Sted fra Ribe Domkirke; med ham mister Skolen en mild og god Styrer, Eleverne en Ven og Ribe By en indsigtfuld og arbejdsom Støtte. Som hans Efterfølger udnævnes under ¹⁵/₁₂ 09 den 35 Aar gamle Adjunkt ved Frederiksborg Statsskole Søren Julius Elisæus Levensen Nielsen. Overlærer Dybdal konstitueres til at udføre Rektorgerningen til Januar 1910.

Naturligvis sender Hejmdal en Dekoration til Rektors Baare foruden den samlede Skoles Sølvkrans, og Mødet den 30. Oktober hæves, efter at

Thorsen smukt har mindedes den afdøde. — Hejmdals Afslutningsfest bortfalder selvfølgelig, og Kassens Midler deles.

I de sidste Maaneder af denne Sæson har Fogh syslet med Tanken om at genoprette »Nordens Ungdom« og i den Anledning sat sig i Forbindelse med Norge og Sverige. Der nedsættes for Norges Vedkommende en Redaktion i Christianssand bestaaende af H. Smitt-Ingebretsen, Valborg Lange Amlie og J. Faaland, der samler og gennemser Bidragene fra deres Land, og Hovedredaktionen i Ribe, H. Sandvad (stud. mag.), K. Hofgaard-Pedersen (stud. polyt.) og Fogh sørger for Ordningen af det hele. Den ²²/₁₂ udkommer »N. U.« som et 65 Sider stort Julenummer med Prosa og Poesibidrag fra de tre nordiske Lande. En hastemt Indledning slaar til Lyd for »de nordiska folkens andliga enhet«. Henrik Schücks Udtalelse er senere blevet suppleret med Ordene »och kamratliga«, og denne sidste Del af den nuværende nordiske Ungdomssammenslutnings Motto, siger Prof. Dr. phil. Vilhelm Andersen, garanterer Bevægelsens Fremtid.

Det lille Hefte, der fremtræder smagfuldt udstyret med en Omslagstejning af Arkitekt E. Dyggve over »atter det skilte bøjer sig sammen«, vækker ikke ringe Opmærksomhed og omtales meget rosende i flere af de største Dagblade. Allerede i 70erne udtalte Balslev, at man ikke burde undervurdere Skolesamfundenes Betydning i den skandinaviske Sag, og den praktiske Skandinavisme, der nu vokser frem, viser, at han havde Ret.

Aaret 1910 indledes med Nedsættelse af en Lovkommission og Afskaffelse af den tvungne Indlevering. Først bliver Pontoppidan Præsident og senere H. N. Skade Hansen (stud. mag.). Af Lærerne holder Adjunkt Reincke Foredrag om »Goethe«, cand. theol. Nygaard om »Molière«, Adjunkt C. L. Christiansen om »H. C. Ørsted« og Rektor Nielsen*) om »Italien« med Lysbilleder, og cand. theol. P. P. Jørgensen taler om »Skandinavismens Hemmeligheder«. Aarets morsomste Medlemmer er A. W. F. Bjerrum (Lærer, Ryomgaard), der har en forbavsende Efterabningsevne, og den altid med Jubel modtagne K. H. Rosenstand (stud. mag.), den tidligere Hejmdalist, der som Gæst kan tillade sig alt muligt gratis.

»Nordens Ungdom« udgives igen af Hejmdal med et Redaktionsudvalg bestaaende af Sandvad som Formand, Skade Hansen, Bjerrum og H. G. v. Huth (stud. jur., † 1915) og P. K. Lambæk (stud. polit.), Damsgaard Jensen og A. Bech Hansen (stud. vetr., Lydom) i Forretningsudvalget. Heftet er denne gang 50 Sider stort og synes at møde mindre Tilslutning end Aaret før.

Imidlertid er ogsaa en stor Tanke ved at modnes. Sveriges Gymnasiaster har sluttet sig sammen i tre Hovedforeninger og tænker paa at danne et Forbund af disse, og Normanden Smitt-Ingebretsen udklækker Idéen at

*) Hvis Ansættelse noteres i »Luren«s Aforismer med: »Skolen fik et Plus i Rektor Julius«.

samle alle Nordens Gymnasieforeninger. I Foraaret 1911 udsender han sine Indbydelsesskrifter, og i Juli Maaned mødes 100 Deltagere i »Det første nordiske Rus- og Gymnasiastmøde« paa Helgelandsmoen. Her overdrages »Nordens Ungdom« til Foreningen »Idun«, Christianssand, der væsentligst fortsætter som Ribe begyndte.

Indenfor Hejmdal gaar 1910 Aaret nogenlunde som de forrige, kun lidt mere trevnt. S. L. Koch (stud. mag.) er det urolige Hoved, og J. Vedsted (stud. theol.) og Sandvad Digterne. Den sidstnævnte har skrevet nogle af de smukkeste og lødigste Vers, vi overhovedet har faaet i alle de 50 Aar.

Bibliotheket, der nu aldrig benyttes, sælges ved Auktion, og man ned sætter Kommissioner, en til at revidere Lovene, en til at undersøge Sangbunden for Norgesrejsen, bestaaende af Koch, Bech Hansen, Pontoppidan, Lambæk og H. F. Moe (Assistent) og en til Afslutningskomedien. »Denne kommer,« som K. Dejgaard (stud. mag.) udtrykker sig, »til det Resultat, at Stykket, der skal opføres, paa Grund af de indskrænkede Udenomsbekvemmeligheder højst maa indeholde to Damer og tre Døre«. — Man bestemmer sig da for »Den Tredje«, som løber af Stabelen med Binzer og Frk. ne C. Dohn og A. C. H. Tarp som »Gæster«.

Aaret 1911 indledes med et kort politisk Foredrag om »Højre og dets Ungdom« af Student Fogh, der stærkt bekriges af cand. theol. P. P. Jørgensen. Diskussionen, som er yderst glødende, slutter først Kl. 11, da Pedel Nielsen i sin Fortvivlelse finder paa af alle Kræfter at slide i Skolens bedagede Klokkestreng.

»Luren« aabnes nu for alle Indlæg, da Pennehelte altid er hyppigere end de mundtlige. P. J. Gadegaard (stud. mag.) bliver Redaktør, Lambæk Præsident, og Gadegaard og P. B. Bøggild Hansen (stud. jur.) bliver sat til at sortere Arkivets Breve. Lambæk oplever det for en Præsident vistnok hidtil uhørte, en Aften ogsaa at maatte overtage Pedelposten, fordi 3—4 Medlemmer udmelder sig, efterhaanden som de vælges dertil. Iøvrigt fyldes Tiden af en stor Kamp mellem J. V. Jensen (cand. phil.), v. Huth og H. Bech Hansen (stud. med.) Kun én Lærer naar at holde Foredrag: Adjunkt Reincke om »Heine«, saa sker den store Katastrofe.

Den hjemlige Idyl bliver brudt, et uheldigt Digt af »Steffen«, der ubetænksomt er udsendt gennem »Nordens Ungdom«, bevirker højere Magters Indskriden, og Hejmdal med Danseskole, Festkomité og det hele bliver udvist af Skolen og forbudt. Dens Medlemmer samles da for sidste Gang ude i det frie paa Slotsbanken, hvor de med blottet Hoved synger deres Slagsang.

Lambæk lægger sig nu i Brechen for »Det andet nordiske Studenter- og Gymnasiastmøde«, og efter et stort og fortjenstfuldt Arbejde faar han det arrangeret med Fru Jutta Boisen Møller som Værtinde ved Hald. Mødet, der har 250 Deltagere, fortsættes de følgende Aar ved Kinnekulle i Sverige 1913 med 300 Deltagere og ved Bromarf i Finland 1914 med 135 Del-

tagere, idet c. 60 finske Gymnasiaster maa trække sig tilbage paa Grund af Forbud fra de russiske Myndigheder.

»Nordens Ungdom«, der nu uløseligt er knyttet til Bevægelsen, overtages 1913 igen af Danmark og faar stud. jur. Jens R. Dahl til Redaktør. Samtidig løsrives Bladet fra Gymnaseorganisationerne og gaar efterhaanden over til at skrives af Studenter med belærende Artikler om nordiske Emner og Op-gaver af ældre Akademikere, literære Anmeldelser og politiske Oversigter.

Efter Mødet i Finland dannes et fast »nordisk Studenter Forbund« med Klubber rundt omkring i Landene. For dette bliver »Nordens Ungdom« Organ, og kort efter skifter det Format og udgives fra Februar 1915 10 Gange om Aaret i 16-sidig Kvart. I 1915 holdes »Det femte nordiske Studentermøde« ved Eidsvold med ca. 200 Deltagere, og samtidig overgaar »N. U.« til Gøteborg med phil. Lic. Sverker Ek som Hovedredaktør og den ledende Senior i Studenterforeningen, cand. jur. V. Schlotfeldt, som dansk Redaktør.***) Mødet i 1916 skal holdes i Danmark.

Det er med Glæde man ser denne nye Skandinavisme udvikle sig. Fortiden skræmmer ganske vist; men er der noget Tidspunkt, hvor en saadan Bevægelse kan synes særlig motiveret og til Gavn, saa maa det vel være nu. Konger mødes — Studenter og Gymnasiaster mødes — i det lange Løb har det sidste maaske ikke mindst Betydning — lad os haabe og ønske det!

Den ²⁴/₈ 1912 stiger Fugl Phønix af Asken — Hejmdal genopstaar med den besindige I. V. C. Kirk (Kornet, stud. jur.) som Præsident, en Værdighed, han senere maa afstaa til de ligeledes udmærkede Bøgild Hansen og M. R. Kirkebjerg (stud. med.).

Lambæk holder det første Foredrag; det er klart og godt og handler selvfølgelig om »Den skandinaviske Sag«.

To store Beslutninger tages der, man anskaffer en Sangbog, og man giver af visse Aarsager »Nordens Ungdoms« Redaktion nogle bestemte Instruxer.

Overlærer Amorsen holder Foredrag om »Det lille Land, der ligger Syd for os«, Adjunkt Reincke om »En Rejse gennem Tyskland og Italien«, Adjunkt Christiansen om »Guldmagerkunsten« og Overlærer Bech om »Ovid«. Desuden møder der en Aften en esbjergensisk Taler, Aa. Falk Hansen (stud. theol) med Emnet »Hvad er Sandhed«.

Slutningsgildet i Januar 1913 er meget morsomt med Fru Heibergs »Abe-katten«, hvori N. L. K. Pontoppidan (stud. theol.) spiller Professoren, Student v. Huth Ole, E. Christiansen (Prokurist) bred og velnæret Elskerren, Anna Koch (cand. phil.) Margrethe og Agnes Jensen (Student) den strixe Frøken. Musikdirektør Poulsen, Fru Dybdal, Adjunkt T. Nørregaard og Organist Behrends Clausen forskønner Aftenen med en fin Koncert. H. L. Vang (stud. med.) akkompagnerer til Sangerne. Ved Bordet, der er festligt, og hvortil Dionysosbarnet Christiansen leverer Drikkelsen, vrimler det med Taler af Rektor, Kirkebjerg, Student Fogh, Adjunkt Nørre-

*) senere afløst af stud. jur. J. Christmas Møller.

gaard, Pontoppidan, der bliver i sin Rolle og taler morsomt for Damerne, Kirk o. fl. a.

Nu begynder Dansen, i Spidsen er Rektor og hans Frue (f. Boeck), der vinder Hejmdalisternes Hjerter ved at erklære, at hun aldrig har ventet at træffe saa mange smukke unge Piger som her — og de ser sandelig ogsaa godt ud. Til sidst kommer Isen og en kvik Sang af Aarets Poet, Aa. Tang Pedersen (stud. polyt.).

I August 1913 bliver Pontoppidan Præsident og er det hele Aaret, og hans Nidkærlighed i Afholdssagens Tjeneste skaber en stor Bevægelse indenfor Skolen, hvor han den Dag i Dag har mange Disciple.

Man forsøger at afskaffe Hanesangen og at gaa til Dronning Dagmar i Stedet for til Hvide Bro, men det gaar ikke. En Del fremmede Talere møder op: cand. jur. K. Jørgensen (Amtsfuldm., Hjørring), der er gammel Aarhus-Hejmdalist og tidligere Kasserer for Studenter»Hejmdal«en, taler om »Den sønderjydske Sag«, Rektor om »Faust«, hvortil Damer er indbudt, og Overlærer Secher om »Dante«, ved hvilket Foredrag man udstrækker sin Gæstfrihed til Seminaristerne. Desuden udmærker Medlemmerne sig selv ved aandfulde Emner, Tang Pedersen behandler »Kærlighed i Theori og Praxis« — Hejmdalisterne plejer vist ikke at lægge særlig Vægt paa det første —, K. Krarup (stud. theol.), »Spiritismen i vore Dage« — yderst spirituelt — og H. Lange »Kirurgiens Historie«.

Af øvrige store Mænd har vi K. Hestbech (stud. med.), C. F. Wiese (stud. mag.), C. H. Aastrup (stud. polyt.), C. J. Lund (stud. polyt.), J. Dybdal (stud. jur.) og J. Bech (stud. med.).

Aaret 1914 indledes med en hemmelig Afstemning, hvorved L. K. Lauridsen (stud. jur.) bliver Præsident, senere afløses han af J. Pedersen (stud. mag.). Og første Aften læser Student Sandvad nogle Fortællinger op. Der holdes i Sæsonens Løb Foredrag med Damegæster af Stiftsprovst Olesen om Konstantinopel — bagefter inviterer han hele Haremet til Backhaus —, af Adjunkt Bloch om »Puggaards Stifter«, af Overlærer Dybdal om Jack Londons »The Ghost Wolf« og af Rektor paa Fysisk Kabinet om »Nürnberg« med Lysbilleder. Ved denne Lejlighed møder Pigerne op med deres egen Forening, »Minerva«, et Tidens Tegn, som desværre alt for tidligt kommer til Verden og dør.

Den ³¹/₁₀ nedsættes en Lovkommission bestaaende af K. Rasmussen (Ribe), J. Pedersen, E. Mulbjerg (Ribe), J. Fog (Ribe) og L. K. Lauridsen (stud. jur.). Den ²¹/₁₁ vedtages de nye humane og demokratiske Love, hvorefter den hæderfulde Post som Pedel ophæves. Mødetiden sættes nu foreløbig til Kl. 7.

Den ¹⁸/₁₂ taler Student Lambæk om »National Samling«, og saa slutter Hejmdal. Grisen deles, og 50 Kr. sættes efter Forslag af Pedersen hen til Hjælp til det Jubilæumsskrift, Foreningen næste Aar vil udgive, og til hvis Redaktion i Hejmdal er valgt Pedersen, G. K. Hagen (stud. polit.), S. R. Norrild (Ribe), Ax. S. Jensen (Ribe) og J. Fog; den sidstnævnte erstatter

tes senere af A. G. Rasmussen. Student Rosenstand gives Bemyndigelse til sammen med Student Fogh, som har lovet at skrive Hejmdals Historie, at træffe Aftale med Ripenser-Samfundet angaaende Udgivelsen. Slutningsfesten falder bort, men i Stedet holder man Skolekomedie til Fordel for Belgierne og Menighedsplejen. Hostrups »Feriegæsterne« opføres med Pedersen som Kammerraaden, Astrid Lange (Student) Fruen, Ester Høst (Ribe)

Staaende:

(Fra Uret) A. Gowerz Rasmussen. J. Norup. K. L. Aastrup. J. Madsen. T. Hestbech. U. Andersen. J. Bennedsen. Aa. Nielsen. A. Pontoppidan. N. P. Nielsen. V. Dalgaard. A. Christensen. O. Hede-gaard. N. Boysen. S. P. Andersen. Chr. Nielsen. A. Overgaard Pedersen. I. P. P. Buchdal og K. Rasmussen (paa Rostra med »Luren«).

Siddende:

(I Rækken »D. 4«) J. Fog. Aa. M. Stensig. H. Aastrup. H. Christensen.

(I Rækken »D. 6«) A. Stenderup Jensen. P. S. Thysen. E. Hertz Jensen. Th. Larsen. C. Westergaard. Aa. Busch.

(I Rækken »C. 23«) S. Norrild. K. D. Peters. J. Nielsen og K. Dalsøe. — A. M. Nielsen paa en Stol i Baggrunden.

Præsidenten E. Mulbjerg.

Inger, P. S. Thysen (Ribe) Plejesønnen, Student Rosenstand Doktor Ask, Marie Olesen (Ribe) Frøken Tusgaard og Mulbjerg som Jørgen. Selvfølgelig er Adjunkt Reincke som tidligere Instruktør og Raadgiver, og foruden de sædvanlige medvirker Frk. Kaalhaug ved Koncerten.

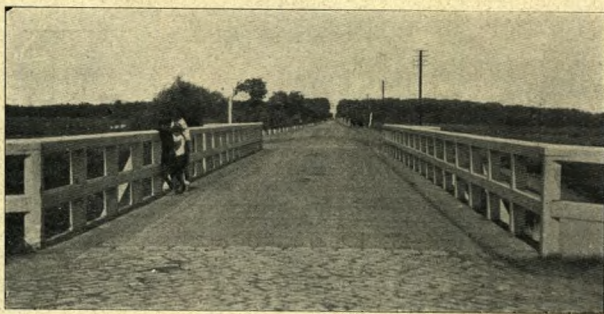
Nu kommer det store Aar 1915. Første Præsident er Ax. Jensen, som efter at have nægtet Genvalg afløses af Mulbjerg. Foreningen kan deles efter politiske Linier, og de radikale er de mest fremtrædende. Ro og Orden er — officielt — upaaklagelig, men alligevel er der levende Interesse at

spore, Medlemsantallet er saa stort som aldrig før, hvad bedst ses af omstaaende Billede.

Adjunkt Reincke holder et udmærket Foredrag om »Fædrelandskærlighed«. Men først og fremmest lever Hejmdal for Jubilæet, og den 14. Oktober fejres dette ved en lille hyggelig Sammenkomst »i al Tarvelighed« hvortil de gamle Hejmdalister, Adjunkt Bloch (Stud. 1872), Adjunkt M. Jensen (Stud. 1896), Amtsfuldmægtig P. J. Lerche Thomsen (Stud. 1908) og stud. mag. G. M. Stensig (Stud. 1913) samt Rektor Nielsen er indbudt. Efter et regulært Møde med Slagsang, Oplæsning af »Luren« og Foredrag samles man om et nydeligt pyntet Kaffeboard (tempora mutantur), og her opfriskes gamle Minder og skabes nye. Fra Ripenser-Samfundet og fra Gymnasieforeningerne i Nykøbing, Sorø og Gefle kommer der Telegrammer, og mange af Hejmdals Sønner har sikkert i Tankerne sendt sin Hilsen derover.

Naar vi nu kaster et Blik tilbage over de svundne Aar, da ser vi, at 1915 er som 1865 — den samme Ungdom, de samme Tanker og Idealer. — Hejmdal giver os et kritisk Eftersyn, før vi over hans Bro vandrer ud i Livet. Han lærer os at danne en Mening og udforme den i Tale og Skrift; men Lærepengene er ofte dyre, thi Disciplinen er streng, og Præsidentens Magt er en næsten uindskrænket Enevælde. Hvor gerne lod vi dog ikke vore sparsomme Lommepege forsvinde i Kassererens griske Kløer, naar vi der ved fik Lov til at brænde en eller anden forfærdelig Vittighed af og høre Kammeraternes Latterhyl. Aarhundreder igennem har Skolen samlet paa Lærdom og Kultur og prøvet at proppe lidt deraf i sine mer eller mindre taknemmelige Elever, men det er kun en god og nødvendig Basis for den selvstændige Tænkning, man hver for sig maa opøve. Skolen giver Kundskaber; Brugen af dem maa man selv sørge for, og her er det, Hejmdal har sin Betydning — se Navnene igennem, og man vil finde flere af Landets bedste Talere og dygtigste Mænd, der virkelig skylder Hejmdal en Tak for, hvad den har lært dem. Men først og fremmest har vi gennem Livet i Foreningen faaet en værdifuld Forøgelse af de mange Skoleminder. Det er ikke Visdomsord, Hejmdal lever af, men et godt Humør. Hele den lange Uges Skolestøv skal luftes ud med Røg. Bornholmeren slaar sit klangfulde Slag. Klokkeren klinger, Prækantoren gnider paa Strængene, og »Sol er oppe« toner ud til de mørke Gader. Præsidenten bestiger sin Taburet, »Luren«s Redaktør Rostra, og den hverken sjældne eller skønne men snart antikke Tobakskasse vakler sin vante Gang. Der tales, man

klapper, der læses, man klapper, der diskuteres, man klapper, der raabes op og gives Bøder, man klapper eller — streng Straf — piber, — kort sagt alt sammen fornøjeligt, indtil Klokken eller Pedellen lader sin Afskedsrøst lyde; saa synger man endnu engang Slagsangen og vandrer berigede den stille Aftenvandring til

Hvide Bro.

K. Rostenstand fot.

Nogle Digte

skrevne af Hejmdalister og af forhenværende
Medlemmer af Hejmdal.

Ribes Pris.

(1856).

By med Valdemarers Minde,
hvor de store Konger sad;
vel din Storhed saa vi svinde,
gamle stolte Kongestad.
Vi med Øjet let dig maale,
men naar vi i Grav er lagt,
skal du atter herligt straale
i din fordums stolte Prag.

Svøbt udi de hvide Taager
 vi en Banke skimte svagt,
 hvor de lette hvide Maager
 tumles om af Stormens Magt.
 Kullet er jo nu dens Tinde;
 før en herlig Borg der stod;
 Ild og Lue lod den svinde,
 sluktes ej i Fjendeblood.

Men naar over Vang og Vænge
 Vinden vifter mild fra Sø,
 naar en Duft paa grønne Enge
 spredes af det friske Hø;
 naar ved Vaartid sagte bæver
 Voven løst af Vintrens Baand,
 paa de kendte Steder svæver
 Dronning Dagmars milde Aand.

Og blandt Husene de lave,
 inde i den lille By,
 hæver over Kongegrave
 Kirke du dig højt i Sky;
 herligt du jo monne knejse
 som en Pryd for Danmarks Land.
 Og som du til Glans sig rejse
 atter gamle Ribe kan.

Der hvor Stormens barske Sange
 bruser over lave Eng,
 Lundens Sanger flygter bange,
 thi for svag er her hans Stræng.
 Lad ham vandre om i Skove,
 love dem paa Skjaldevis —
 her ved Vesterhavets Vove
 toner gamle Ribes Pris.

Gustav Müller.

Ribe.

(1914).

Ensomt og mørkt og snævert var det Stræde,
 hvori engang
 bøjet vi sad i Flid og Forskerglæde.
 Vægteren sang —

sang sine Vers om Klokkeslag og Tider
ind i vort stille, gamle Barndomshjem.
Herom Mindet glider
nu for os frem.

Var der end ensomt, mindes vi dog gerne,
Ribe, dit Navn.
Slægterne førte du fra Tider fjerne
trygt imod Havn.
Kan i din Luftning Fortids Drømme findes,
os rusted du til Kamp for Nutids Krav.
Vi med Tak vil mindes,
hvad du os gav.

Skolen og Aaen, Gyderne og Navnet
alt fik vi kær,
ofte din Sommernat, din Fred vi savned,
ønsked os nær —
nær til din Favn, din Arne og din Hygge.
Byd derfor, Ribe, Modgang dristigt Trods:
Ribes Fremtidsslykke
værnes af os.

J. L. Buch.

Kærminder.

(1910).

Spørger du mig, hvad jeg mest har kær,
og tror mig for Svaret i Knibe, —
kæreste Ven, naar jeg ikke bli'r vred,
saa er det bare, fordi jeg ved,
du aldrig har været i Ribe.

Fordi du aldrig er vaagnet op
paa en Hybel — i Hundegade —
har kvidret med Lærken din Morgensang
og lyttet til Urets sprukne Klang
fra »St. Catharinas« Façade.

Fordi du aldrig har siddet dér
under Hyldens duftende Krone
og delt en Hvede med Spurv og Stær,
været paa Hat med alle og hver
og sludret med Bybudets Kone.

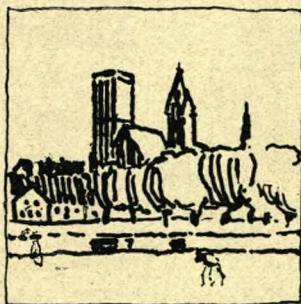
Solet dig op ad et Plankeværk,
 som baade var mosset og mørnet,
 i Strid med en Madvigsk infam Paragraf
 eller »været paa Træk« efter hende, du traf
 forleden — tilfældigt — — paa Hjørnet.

Aldrig har gaet din Aftentur
 ud til den lille Plantage,
 soldet en Krone op i det Fri
 og følt dig brødebetyngt, fordi
 du sad dér — med Plat-de-menage.

Næstendels følt dig med Brorson i Slægt
 og Bonkammerat med Hans Tavsén.
 og hvad der er værre — du aldrig har
 frydet dig ved en forbuden Cigar
 paa Bænken »udenfor Clausen«.

Og lader du haant om en Trappesten
 og en hyggelig Aftenpibe,
 maa du forstaa, naar jeg ikke bli'r vred,
 saa er det bare, fordi jeg ved,
 du aldrig har været i Ribe.

C. B. Dethlefsen.

I Anledning af
Dagmar Statuens Afsløring
 paa Slotsbanken i Ribe d. 24. Aug. 1913.

Hvor Aaen binder af Siv en Krans
 om frodige grønne Enge,
 og Vinden blæser Basun til Dans
 for Blomster i Mark og Vænge,
 der hviler i Fortidsmindernes Ly —
 i Fremtidens lyse Drømme
 den gamle ærværdige Ribe By
 ved Nipsaaens sagte Strømme.

Og over Hyldenes hvide Flor
 og Husenes røde Tage
 der knejser en Kirke, mægtig stor,
 et Minde fra Kongedage,
 en Grænsevagt for et Folk i Nord,
 der byder unge og gamle:
 Om Fædres Tunge og Fædres Jord
 skal danske til Værn sig samle.

Her gemmes Sagn i den mindste Krog
 blandt tusinde smaa Kærminder,
 som tegnes i Erindringens Bog,
 mens Aarene rinder og svinder.
 Men skønnest af alle Minder, jeg ved,
 er hun fra de fjerne Lande,
 der kom uden Tyngte og kom med Fred
 som Dronning til danske Strande.

Nu rejser vi hende en Bautasten
 paa Slotsruinernes Grave;
 hun staar i Stævnen jomfruelig ren
 som Himmelens Foraarsgave.
 Hun stirrer ud mod den nære Kyst,
 hvor Folket samles i Klynger,
 og lytter efter med ængstet Lyst
 den Velkomsthilsen, de synger.

Din Lykke var kun en stakket Tid,
 i Stjernerne stod det skrevet —
 men Døden gav dig en Skæbne blid,
 til Mindeguld den er blevet.
 Saa lys da for os i Nutidsgraa
 fra Stortidens Morgenrøde;
 som Danmarks kærlige Moder staa
 og se din Sæd bære Grøde.

Knud Th. Fogh.

Ribe.

(1915).

Ved Aaens Bredder, tæt ved Hav og Grænse,
med rige Minder fra en Tid, der svandt,
urokket, trodsende mod Nutids Tant
du ligger, Ribe, du, hvem faa kun ænse.

Da Fjender ikke skammed sig at flænse
i vort saa lille Land, du Naade fandt.
Du blev et Baand, der Nord og Sønder bandt;
et Bolværk, som hvert fremmed Pust skal rense.

Dit Kirketaarn staar som en Pegefinger,
der, mens dens Klokker over Staden ringer,
faar Tanken til at løfte sig mod Sky.

Naar Dannebrog fra Taarnet lystigt smælder,
den bringe Landsmænd sønder Bud, som melder:
Vi haaber, vi forenes skal paany!

P. Gregersen.

(1915).

Gamle Stad, Kongeby!
med de friske grønne Enge
og med Aaens Sølvstreng,
med din Kirke højt mod Sky.
Over Huses lave Længe
gaar en Luftning, veg og blid,
sagtelig du drømmer om din svundne Tid.

Kirketaarn, Kraft og Mod!
 kækt du knejser mod din Himmel
 over Huses tætte Vrimmel,
 der slaar Lejr ved Kæmpens Fod.
 Tidt din brede, brune Bringe
 trodser stærke Stormes Magt.
 Os du siger: svigte maa du ej din Vagt.

Skønne Eng, Blomsterbed!
 Over dig vort Blik kan fare
 uden Hindring, uden Snare;
 det i Sjæl og Sind gi'r Fred.
 Hvis en Sorg dit Hjerte tynger,
 gaa derud — den friske Vind
 blæser Sorgen bort og rødmer let din Kind.

Vesterhav, Nabo bøs, —
 snart som Duen blid og stille,
 men ved Vestenvinde vilde
 stormer du i Vælde løs.
 Mod vor By paa lave Enge
 løb du Storm i al din Pragt.
 Ak — nu Mennesket har dig i Lænker lagt.

S.

Vor Skole.

(Tale ved Hejmdalsfesten 1912).

Jeg mindes, og Minder har sælsom Magt,
 min Barndoms sollyse Dag,
 da den første Spire til Liv blev lagt
 under Skolens skærmende Tag,
 hvor Kastanien bredte sit Blomsterhvelv
 udover den gamle Gaard,
 og hvor først vi lærte at være os selv,
 hvor end vi i Verden staar.

Der var Tider, da Lærdoms lokkende Maal
 holdtes fjernt under knugende Aag,
 da der fordredes Kræfter og Viljer af Staal
 for at granske i Visdommens Bog,

da de Peblinge smaa tjente Brødet ved Sang
og blev hundset med haanende Ord;
da blussed i Barmen en higende Trang
mod at vokse sig stærk og stor.

Det var Mænd, der blev fostret i Kampens Tid
gennem Aandens Riddervagt,
som sit Fædreland ofrede Haand og Vid,
de har aldrig brudt deres Pagt.
De har bygget den gamle Skole et Navn
lagt en Evighedskrans om dens Ry,
de har næret Fortidsmindernes Bavn
for Kong Volmers og Dagsmars By.

Det var byrdefuld Arv, vi i Eje tog
efter Navne, der funkler i Nord;
det var Pligt til at skrive Berømmelsens Bog
som et Værn om vor Fosterjord.
Er end Maalet lidt højt, og vor Evne kun svag,
vi vil kækt byde Modstanden Trods,
vi vil kæmpe vor Kamp for det godes Sag,
thi den nye Slægt — det er os!

epigon.

(1914).

Der stod en graanet Kæmpe
i den gamle Skolegaard,
der havde den nu staaet
gennem Hundrede Aar,
naar Sneen satte Hat
paa dens skallede Top,
naar Vinden for dens Blade
spilled op til Galop.

Den stod i Regn og Blæst
 gennem Solskin og Slud,
 frøs det, var den nøgen,
 om Sommeren i Skrud;
 den meget havde set,
 og den meget havde lært,
 men klæde sig med Moden,
 det var den for svært.

Naar Foraarsolen tændtes
 og fyldte den med Længsel,
 saa lettede dens Knopper
 paa Sommerens Hængsel.
 Den lange Vintertid
 var der mørkt og saa ene,
 nu vaagnede den op
 og strakte sine Grene.

Og Børnene de flokkedes
 i Skarer om dens Bænke.
 »Examenstiden nærmer sig«,
 begyndte den at tænke.
 Og Bøgerne blev gransket
 i Kastanietræets Læ,
 det skulde høre Lektier,
 endskønt det var af Træ.

Nu ligger Kæmpen fældet,
 dens stolte Kraft er brudt.
 Brændsel! – til Gavn endnu engang –
 saa er det hele Slut.
 Og nye Slægter kommer
 til Skolegården hen,
 for hvem den kun er Sagn,
 men vi glemmer aldrig den.

Vi, der har vundet Venner i Kastanietræets Ly,
 for os var det den bedste Ven i hele Ribe By.

Knud Th. Fogh.

Farvel til Kinch^{*)}

(skrevet i Marts 1877 og cirkulerede i en Skoletime,
vistnok Trugaards).

Det Ribe, i hvis Skole, paa hvis Gade
du levet har saa mange Timer glade,
bereder, Kinch, du dig nu at forlade.
O! det er Skade!

Du bringer med herfra et broget Billed:
snart henrykt du i Hullet »Lybbes« trilled,
snart Skæbnen dig i Korpsers Spidse stilled,
Kampe dig hilled.

Som Skuespiller ofte Smil du lister
paa Mismod frem, saa den i Latter brister;
og som Rivaler Rosenkilde, Phister
se paa dig bister.

Du rejser hen, hvor Holbæks Taarne vinker,
hvor Duft af Medicinen liflig stinker,
en Taare ser du nu i Øjet blinker
paa alle Kincher.

Gid under heldig Bør du Sejlét hejse!
Gid ikke undervejs i Hav du dejs!
Vi se dig alt som Holbæks Løve knejse.
Lykke paa Rejse!

Vilh. Balslev.

*) Apotheker V. Kinch, Hornbæk.

»Lybbes« = »So i Hul«. I mange Aar, endnu efter Konfirmationen, legede Kinch og hans Kammerater Gønger og Svenskere (efter Carit Etlars »Gøngehøvdingen« naturligvis). Otto Rosenstand var altid Svend Gønge, Kinch hans trofaste Følgesvend Ib og Peter Dircks Oberst Sparre.

Dilettantkomedierne, som dyrkedes ivrigt, foregik hos Postmester Wulff († 1886), der ejede et Stuetheater, i Dronning Louises Børneasyl, i Giørtz's Kælder eller — naar fint skulde være — i Klubbens Sal. Stykkerne var »En Udflugt i det grønne«, »Syjomfruene i Charlottenlund« og »Store Bededags Aften«, hvor »Duttes« (Marie) Kiær (g. m. Direktør Købke, Viborg) var en nydelig lille Elskerinde, og Kinch med stortærnedede Benklæder og højrodt Slipstørklæde en mageløs Bagersvend. Marie Rosenvinge (Ribe) var Madammen. Postmesteren — hvis Embede i Ribe nok altid skal forlenes med Talént i den Retning — var født Kunstner, der som Ole i »Abekatten« græd sine modige Taarer under den rørende Sang om sin ulykkelige Kærlighed. Af andre medvirkende kan nævnes N. Lind (Apotheker, Ribe), Hektor Kiær (Apotheker, Puerto Cabello, Venezuela, † 1892) og Virginia Petersen (Enkefrue, Datter af »Hejmdals gamle Fjende« Distriktslæge P. og Hustru Virginia Atalanta (f. p. Atlanterhavet).

Heden.

(1897).

Der hvor før den jyske Hede
 laa saa øde hen,
 som om Herrens Haand i Vrede
 hvilede paa den;
 der hvor Lyng kun vilde trives,
 der hvor Øret kun oplives
 af en Hedelærkes bange
 monotone Sange.

Der, hvor Natmænd forhen flokked
 sig til Mord og Brand,
 der, hvor Bonden forhen sjokked
 i det dybe Sand,
 der, hvor Ræv og Grævling lusked
 og i Natmænds Haandværk fusked,
 der, hvor Gus fra Vesterhavet
 alt i Død begravet.

Der, hvor før man trevent vandred
 i det tunge Sand;
 der er Heden nu forandret
 til et frugtbart Land;
 mange Mile Mark og Enge
 øge »dejlignst Vang og Vænge«.
 Hvad i Krig vi tabte, Freden
 gav igen paa Heden.

Sfinx.

Aftenstemning.

(1909).

Der driver Dis over Enge,
 Solen gik brat i Bjerge,
 Nymaanens fine Krumning
 løfter sit gyldne Væрге.

Der falder Dug over Spange,
Natten er ved at komme.
Luften er mild og fugtig,
opfyldt af Længsler tomme.

Der ligger Taage paa Aaen
over de blanke Strømme,
medens Alverden vide
ligger i dunkle Drømme..

Janus.

To Digte.

(1910).

Skærsommer.

Der glider et Skær af gyldnende Sol
i Træernes unge Skud,
et Skær af rødmende Lykke,
som om Alverden stod Brud.

Og inde fra Krattets grønlig Mulm,
hvor Bøgene staar saa tæt,
lyder en fløjtende Jubel,
en Solsorts Vaarklarinet.

Der gaar som et Glimt af en skabende Kraft
i hele Naturens Sind,
og Luften aander af Dufte,
for nu gaar Sommeren ind.

Sensommer.

Det gyldner af Korn, det aander af Rug
paa Markernes vide Felt,
og Himlen slaar over Jorden
sit høje blaanende Telt.

Det dufter af Lyng, det damper af Pors,
og Taagen vugger paa Vang;
men højt i Skyerne klingrer
en eneste Lærkes Sang.

Det skumrer fra Øst, det rødmer i Vest,
 og Solen synker bag Hav;
 men Lærken ringler sin Hymne
 ved Sommerens gyldne Grav.

Janus.

Trøst.

(1889).

Og hænger end Luften graat i graat
 med Taager saa klamme og side,
 og er end Vejret aldrig saa raat,
 engang igen skal det nok blive godt.
 Det bærer nok frem mod en Solskinsdag,
 hvor Sorgen stryger sit sorte Flag,
 og Glæden hejser sit hvide.
 Og er end Natten aldrig saa sort;
 Morgenen kommer, og Natten forjages.
 Taagen og Mørket skal nok svinde bort.
 Trøst dig, en Gang skal det dages!

Gustav Bang.

Ungdom.

(1909).

Der er Grøde i Luften — — —
 man aander den ind
 som Violernes Duften
 i Aftenens Vind.

De syder og gærer,
de unge Kræfter,
det er højere Sferer,
de higer efter.

Der er Spirer saa grønne
i Ungdommens Bryst,
Idealer saa skønne,
der skues med Lyst.
Der er gærende Kræfter,
der snart bryder frem,
og Idéer derefter
bær' Sejrene hjem.

Der er Mod, der er Styrke
i Ungdommens Æt;
den vil værne og dyrke
alt godt og alt ret —
Der er Grøde i Luften . . .
Det er Ungdommens Skud.
Man mærker paa Duften,
snart springer de ud.

Ove Nielsen.

Hejmdal.

(1879).

Faa vi kun var,
kun en liden Flok danned Hejmdalssønnernes Skare,
dog du, Fader, os mildt vogted tro med dit Øje det klare,
mens vi kjække din Fane frembar.
Der var Ild i vor Sjæl, der var Livsmod i Bryst,
derfor fremad vi gik under jublende Lyst,
og til Flugt hæved Aanden sin Vinge,
og den svang sig mod Sky, den sig løfted i Sang
for at tolke, hvad dybt der i Hjerterne klang:
Nu vi, Hejmdal! vort Værk vil dig bringe.
Det var dig, der begejstred vor bævende Røst,
derfor nu dig vor Tak vi frembære med Lyst.

Mange Sange vil du finde
 fra vort lille Sangfuglkor,
 som naar Vaarens milde Vinde
 vække Sangen trindt paa Jord.
 Du vil høre Lærkens Stemme,
 Droskens Slag i lune Krat,
 Svanens Sang du vil fornemme
 tonende i stille Nat.
 Mangt et Billed vil fremdrage
 for dit Øje ved vor Sang;
 Jubel vil med Vemodsklage
 smelte til harmonisk Klang.
 Snart du hører Bølgen bruse
 fra det store, stolte Hav;
 snart du vil med Stormen suse
 til Napoleons Kæmpegrav.
 Du vil høre Elskovsklage
 tone med vemodig Klang,
 du vil se Kong Hans fremdrage,
 kæmpende paa Marskens Vang.
 Hedelærkens Sang foroven
 vil du ogsaa juble med,
 søge Nattely i Skoven,
 Hvile ved Skovsøens Bred,
 mens de Fugle sagte kvadre —
 og saa vid're, og saa vid're.

Faa vi kun er,
 og mindre vor Skare vil blive;
 men som før vil du Kraften os give,
 saa vi kjække din Fane frembær'.
 Naar med Haab i vort Bryst og Begejstringens Væld
 vi med Mod stævne frem, da du give os Held,
 da, o Hejmdal! du Sejren os bringe!
 Jag al Lunkenhed bort, bort hver Mismodets Sky,
 ret vort Blik mod vort Maal, dette evige ny;
 da vi frit kan udsprede vor Vinge,
 da med jublende Røst kan vi sige:
 »Vi er Herrer i Aandernes Rige!«

Nu saa løft da frit Jer Pande,
 kast da, Hejmdals gjæve Sønner!
 hvert et Baand, som Jer mon tvinge,
 løft Jer kjækt paa Aandens Vinge,
 at ad Aare vi kan bringe
 ham, der hører vore Bønner,
 slig en Gave som i Aar.
 Da jeg Jer for sikkert spaar:
Evig ung skal Hejmdal stande.

Jannik Lindbæk.

100. Kammer 100
100.

Love

for

Gymnasieforeningen „Heimdal“

1932
Ribe Bogtrykkeri (Aage Jacobsen)
Ribe

1877

1877

1877

1877

I.

„Heimdal“ i Almindelighed.

§ 1. Foreningens Navn er „Heimdal“. Dette Navn kan ikke forandres.

§ 2. Foreningens Formaal er i kammeratlig Samvær at virke dannende og belærende paa forskellig Maade.

§ 3. Foreningen bestaar af baade mandlige og kvindelige Elever i Ribe Katedralskoles to øverste Klasser.

§ 4. Foreningen afholder Møde i sit Lokale hver Lørdag Aften. Møderne begynder Kl. 19,30.

§ 5. En Heimdalssæson varer fra Skoleaarets Begyndelse til Juleferien.

II.

Om Foreningens Embedsstand m. v.

§ 1. Embedsmændene er følgende: 1) Præsident, der tillige er Arkivar (kun den første i Sæsonen) og Revisor. 2) Vicepræsident, som desuden fungerer som Revisor og Referent. 3) Kasserer.

§ 2. Udenfor Embedsstanden har „Heimdal“ en Redaktør, en Sekretær og en Præcentor.

§ 3. Intet Medlem kan undslaa sig for at beklæde det Embede, hvortil han er valgt.

§ 4. Embedsmændene vælges blandt alle Foreningens Medlemmer og fungerer 1 Maaned ad Gangen, undtagen Arkivar og Præcentor, der begge fungerer hele Sæsonen.

§ 5. Præsidenten sætter og hæver Mødet, bestemmer Aftenens Program og er Ordstyrer under Mødet; han sørger for Lovenes Overholdelse, og i Tilfælde af Overtrædelse dikterer han den nærmere fastsatte Bøde. Ved første Møde

i Maaneden vælger han Foredragsholdere for hele Maaneden. Diskussion og Indleder bestemmes Lørdagen forud for Diskussionens Afholdelse. Præsidenten leder alle Valg og Afstemninger indenfor Foreningen. Han har Ret til at idømme Bøder og tage Bestemmelse i Tvivlstilfælde, medmindre $\frac{2}{3}$ af Medlemmerne modsætter sig det. Præsidenten er tillige Revisor. Sæsonens første Præsident er Arkivar for hele Sæsonen.

§ 6. Vicepræsidenten fungerer i Præsidentens Sted, naar denne er forhindret i at varetage sine Pligter, og er iøvrigt underkastet de samme Bestemmelser som Præsidenten. Vicepræsidenten virker tillige som Referent og Revisor.

§ 7. Kassereren indkasserer Kontingent paa første Mødeaften i hver Maaned, dog betales ikke Kontingent for August Maaned. Han indkræver Bøder og betaler Foreningens løbende Udgifter.

§ 8. Redaktøren redigerer „Luren“. Han har Ret til at afslaa pseudonyme Indlæg, hvorimod Stykker med Navn under ikke kan afslaa. Han er personlig ansvarlig for 4 Sider, dersom der er eet eller flere Bidrag (dog skal disse være afleveret til Redaktionen senest Fredag Eftermiddag). Hvis Bidragene fylder 10 Sider, behøver Redaktøren ikke at skrive noget. I Tilfælde af, at der intet Bidrag kommer, har han Ret til at lade „Luren“ gaa ind den paagældende Aften. Gaar „Luren“ saaledes ind, idømmes der en „Heimdalsbøde“ paa 25 Øre. Røber Redaktøren eller Sekretæren Pseudonymer, kan vedkommende idømmes en Bøde paa 1 Krone.

§ 9. Arkivaren opbevarer Arkivet, hvortil Medlemmerne har Adgang. Han udleverer Papir og Konvolutter (samt Frimærker) til eventuel Korrespondence. Han opbevarer Oplaget af Loveksemplarer og uddeler disse gratis til Medlemmerne.

§ 10. Referenten oplæser hver Mødeaften Referat af forrige Møde og har i sit Referat Ret til ansvarlig Kritik. Den

sidste Referent, der skal være fra II. G., skriver Referat af Slutningsmødet og den eventuelle Slutningsfest og fungerer til næste Sæsons Begyndelse, idet han redigerer „Luren“ til første Mødeaften. Tillige opbevarer han Arkivet til næste Sæson.

§ 11. Sekretæren har Pligt til at indføre indtil Halvdelen af „Luren“ og i det hele taget at bistaa Redaktøren.

§ 12. Revisorerne fører stadig Tilsyn med alle Regnskabsanliggender.

§ 13. Præcentor leder Sangen.

§ 14. Præsidenten kan idømme Bøder for Pligtforsømmelse eller Embedsmisbrug. „Heimdal“ idømmer Præsidenten eventuelle Bøder.

§ 15. Til Afsættelse af Embedsmænd kræves mindst $\frac{2}{3}$ af Stemmetallet.

III.

Medlemmernes Pligter.

§ 1. Forsømmer et Medlem uden lovlig Grund et Møde, idømmes han en Bøde paa 50 Øre. Gyldig Forsømmelsesgrund maa meddeles til Præsidenten.

§ 2. Kommer et Medlem for sent til et Møde, erlægger han en Bøde paa 10 Øre; udebliver han mere end et Kvarter, idømmes han 35 Øre i Bøde.

§ 3. Ethvert Medlem erlægger 50 Øre i Kontingent paa første Møde i hver Maaned. (Se iøvrigt II., § 7).

§ 4. Det Beløb, et Medlem skylder „Heimdal“, skal være betalt inden følgende Torsdag, i modsat Fald skal han betale 5 Øre ekstra for hver Dag udover Torsdag.

§ 5. Der holdes hver Aften Foredrag og Diskussion. I Tilfælde af, at der ingen melder sig til at holde Foredrag eller som Indleder til en Diskussion, udpeger Præsidenten et Medlem dertil, som ikke kan undslaa sig, medmindre han

har holdt Foredrag eller indledt en Diskussion. Maanedlige Embedsmænd kan dog undslaa sig som Foredragsholdere og Indledere af Diskussions. Foredraget skal være mindst 20 Minutter. Er Foredraget ikke tilfredsstillende, idømmer Præsidenten efter Skøn en Bøde paa indtil 1 Krone. Indledningen af en Diskussion skal være fyldig, i modsat Fald idømmes Indlederen efter Præsidentens Skøn en Bøde. I Diskussionen skal deltage mindst 7 Medlemmer, der forpligter sig hertil Aftenen forud og ligeledes til ved Hjælp af Bøger eller ad anden Vej at sætte sig ind i Emnet.

I. G. kan indbydes til en Heimdalsaften og er underkastet de samme Bestemmelser som Heimdalisterne.

§ 6. Ethvert Medlem maa under Mødet forholde sig roligt, ikke foraarsage Uorden og i Særdeleshed ikke forstyrre den talende. Forseelser i saa Henseende straffes med Bøder fra 5—50 Øre. Dog straffes Uro under Foredraget med Bøder fra 10—50 Øre.

§ 7. I Tilfælde af, at der indløber Breve fra andre Foreninger eller en tidligere Heimdalist, besvarer Præsidenten disse.

§ 8. Fraværende Heimdalister betaler eventuelle Heimdalsbøder.

§ 9. Ingen Heimdalist maa være fraværende mere end een Aften i hver Valgperiode (Sygdomstilfælde undtaget).

§ 10. Ikke-Heimdalister fra II. og III. G. maa ikke indvites til Heimdalsaften eller den eventuelle Slutningsfest.

§ 11. Efter hvert Heimdalsmøde gaar alle Heimdalister til Hvidebro. Forsømmelse heraf medfører en Bøde paa 25 Øre.

IV.

Om Ind- og Udmeldelse samt Ekskludering.

§ 1. Medlemmernes Navne skrives ved Indmeldelse i Indmeldelsesprotokollen. Udmeldelse sker ved, at Navnet slettes.

§ 2. Ekskludering foregaar ved, at „Heimdal“ bemyndiger Præsidenten til at slette Vedkommendes Navn.

§ 3. Medlemmer, der udmeldes eller ekskluderes, kan ikke genoptages samme Sæson.

§ 4. Indmeldelsen sker kun for een Sæson.

V.

Om udgaaede Medlemmer.

§ 1. Forhenværende Heimdalister, der er udgaaet af Skolen, kan vedblive at korrespondere med Foreningen og deltage i Møderne, men har ingen Stemmeret og er underkastet III., § 6.

VI.

Om Foreningens Midler.

§ 1. Foreningens Indtægter bestaar af Kontingenter, Bøder og frivillige Bidrag.

§ 2. Midlerne anvendes til løbende Udgifter og iøvrigt bestemmer „Heimdal“ selv Anvendelsen.

§ 3. Om de løbende Udgifter tager Præsidenten og Kassereren Bestemmelse.

VII.

Om Aabningsmødet.

§ 1. Mødet aabnes af forrige Aars sidste Referent og Arkivar, der byder velkommen, holder sin Indledningstale og oplæser sit Referat og „Luren“.

Dernæst oplæser han Lovene, hvorpaa Indmeldelse foregaar. Umiddelbart efter Indmeldelsen maa uvedkommende fjerne sig fra Lokalet. Referenten leder Valget af en Præsident, hvorefter de andre Valg foregaar efter Lovene.

VIII.

Om Lovændringer, Resolutioner og Valg.

§ 1. Lovene kan kun ændres med $\frac{2}{3}$ af Medlemmernes Samtykke.

§ 2. Resolutioner, der betegner en Tilføjelse, men ikke ikke en Ændring af Lovene, kræver kun almindeligt Stemme-
flertal.

§ 3. Uforudsette og tvivlsomme Tilfælde afgøres ved $\frac{2}{3}$
af Stemmernes Antal.

§ 4. Alle Valg foregaar ved almindelig Afstemning.

§ 5. Der hersker ingen Stemmetvang.

§ 6. Fraværende Medlemmer har ingen Stemmeret.

§ 7. Ved alle Valg har Præsidenten 2 Stemmer.

Lovene af 17. August 1929 erklæres ved disse Loves
Ikrafttræden for ugyldige.

I Lovkommissionen:

NIELSINE BRØCHMANN. MOGENS KABEL. ARNE LAURBERG.
VIGGO TUCHSEN. GUNNER JOHNSEN.